

Đào Hoa Tiên

Contents

Đào Hoa Tiên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	29

Đào Hoa Tiên

Giới thiệu

Ta từng cho rằng mình sẽ cứ thế mà vượt qua quãng đời còn lại, ở trong đạo quán tại một góc rừng c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-tien>

1. Chương 1

Phần 1

Ta có một gốc bàn đào

Ngàn năm nở một lần

Là ai trộm đi mất?

Phải hỏi Đồng Song Thành.

~*~

[1]

Lần đầu gặp gỡ Đồng Phương Sóc là trong mảnh rừng đào phía ngoài cung Trường Dương.

Khi ấy là đầu tháng ba, trời còn chưa đổ mưa, bầu trời xanh trong, thích hợp cho trai thanh gái lịch dạo chơi, kết bạn. Đúng tiết Hàn thực(1), trong ngoài thành Trường An đều không có khói bếp.

Đồng Phương Sóc ngồi trong rừng đào đàn một khúc nhạc không rõ tên. Gió từ trong rừng lướt qua, thổi rơi những cánh hoa đào. Cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, dính đầy lên vạt áo xanh. Giữa làn mưa hoa rực rỡ, khuôn mặt tuấn tú của hắn tựa như trích tiên(2), khiến người ta không khỏi cảnh giác.

Dạo xong một khúc, hắn đứng dậy, đeo đàn ra phía sau, rồi mỉm cười nhìn về phía ta, nhẹ giọng nói: “Song Thành! Ta đã đợi nàng một nghìn năm rồi.”

Ta kinh ngạc, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn. Lẽ nào người này, có quen biết ta?

Hắn chỉ về phía những mái hiên nối tiếp nơi cung Trường Dương, ngói đen lạnh lẽo lợp trên tường trắng. “Ta ở tạm đó, chờ nàng tới đây. Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi ta rời đi, vốn tưởng rằng kiếp này chúng ta lại vô duyên, không ngờ cuối cùng nàng đã đến rồi.”

Khắp chốn, hoa đào nở rộ từ xa đến gần, sức sống dường như rất mạnh mẽ, nhưng chỉ một hơi thở mong manh, gió nhẹ khẽ phẩy liền rơi xuống.

Đồng Phương Sóc một thân áo xanh im lặng đứng đó, hai tay áo húng đầy gió tây.

2. Chương 2

[2]

Ta đắc đạo thành tiên đã được hơn nghìn năm.

Khi còn ở nhân gian, ta sống ở bên bờ sông Tiền Đường, lấy đào để sống. Ban đầu, ta ăn hoa đào chỉ là do nổi hứng nhất thời, đứng giữa rừng đào đua nhau thắm sắc, nhìn thấy mưa hoa cứ từng trận trút xuống, sinh mệnh khi rơi xuống chỉ trong nháy mắt đã điều tàn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, ta liền lấy một cánh hoa cho vào miệng, từ đó thành ra có thói quen cổ quái là ăn hoa đào.

Khi ấy, ta chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, chưa trải việc đời, cái nhìn đối với trần thế đơn thuần mà nông cạn. Noi theo đạo pháp gia truyền, tu hành từ thuở nhỏ nên thân mình luôn nhẹ như chim yến. Lúc rồi rã, ta thường hái những đóa đào cuối mùa, hứng nước sương tiết Xuân phân, nước mưa tiết Hạ chí, sương sớm tiết Thu phân và tuyết đầu mùa tiết Đông chí để chế thành Bách hoa đan. Viên thuốc này cũng không có gì quá thần kỳ, chỉ là dùng lâu dài, trên người tự nhiên phát ra hương hoa đào.

Chẳng bao lâu sau, ta được phi thăng, đứng hàng tiên ban, trở thành tiên nữ ở Côn Luân tiên cảnh. Bởi vì trên người có mùi hoa đào nên bọn tỷ muội đều gọi đùa ta là Đào Hoa tiên tử.

Người trần không có cách nào tưởng tượng được cuộc sống của thần tiên.

Đa số người đời đều cực kỳ hâm mộ thần tiên, cho rằng tất cả những công danh, lợi lộc, yêu hận tình thù đều buông bỏ hết, nếu có thể tu tập được đạo pháp, phi thăng thành tiên thì chính là kết cục viên mãn nhất. Cho dù chỉ tu được phép trường sinh bất lão, trở thành tán tiên trên mặt đất cũng là lựa chọn không tồi chút nào. Dù sao vẫn còn hơn vất vả qua ngày, không chống lại được quy luật sinh lão bệnh tử, một khi chết đi, cho dù cao quý như quân vương hay lưng giắt bạc triệu thì cũng chẳng làm gì được.

Nếu chưa làm thần tiên sao có thể hiểu thần tiên là thứ nghề nghiệp cô quạnh, thảm thương đến chừng nào?

Khi ta mới tới Côn Luân tiên cảnh chính là lúc cây bàn đào ra quả. Cây đào đó ngàn năm mới kết quả một lần, không nhiều không ít chỉ ra đúng ba mươi sáu quả, mỗi quả đều đỏ mọng, mượt mà, tròn căng. Đào này là bảo vật mà người trần một lòng mong ước có được, con người ăn vào có thể thăng lên làm tiên, tiên gia ăn vào có thể tăng thêm rất nhiều tu vi.

Khi ấy, ta cũng giống như đám người phạm tục, vô cùng tò mò, khát khao thánh vật của tiên gia trong truyền thuyết này. Vừa liếc thấy gốc bàn đào, ta vừa mừng vừa sợ, cái loại tâm tình này chặt tre làm trúc cũng không ghi hết tội. Thế nhưng bọn tỷ muội đều thờ ơ, chẳng ai muốn liếc quả đào trên cây kia thêm một cái.

Ta kéo một nàng tiên đầu tiên đi bên cạnh, “Bàn đào ra quả rồi.”

Tiên tử kia hồ hững liếc cây đào, “Có gì lạ đâu? Về sau, sinh mệnh của cô là vô cùng vô tận, vẫn có thể nhìn thấy bàn đào ra quả nhiều lần nữa.”

Ta kinh ngạc, nếu đúng như lời nàng nói, từ nay về sau sinh mệnh của ta sẽ là vô cùng vô tận. Tuổi thọ của con người chẳng qua nổi trăm năm, không thể nhìn thấy cây bàn đào một ngàn năm mới ra quả lần, giống với bọn ta. Ta đã là thần tiên rồi.

Tâm trạng vui thích bởi vậy mà dần dịu xuống, những năm tháng tu hành sau đó cũng càng ngày càng thản nhiên.

Liệu có ai biết tu hành là một quá trình kiểu nghìn bài một điệu? Ở đây không có ngày đêm, không có nóng lạnh, hoàn toàn dựa theo ngày tháng của nhân gian để tính toán. Ta khắc lên cây bàn đào những ngày tháng đã trải qua, cứ qua một ngày đêm lại khắc lên một vạch, lúc trần gian có trăng tròn, ta khắc một vòng tròn. Khi nào được mười hai vòng tròn tức là đã qua một năm. Nếu gặp phải năm nhuận thì sẽ có mười ba lần trăng tròn.

Lúc còn ở trần gian, ta cũng không tính toán ngày tháng tỉ mỉ như vậy, mà cũng chẳng cần ta làm điều thừa. Tới ngày tết hiển nhiên sẽ có người bên cạnh nhắc nhở, cho dù xa rời xã hội, lúc ra ngoài chọn mua ít đồ dùng sinh hoạt cũng có thể cảm nhận được không khí của nhân gian.

Ngàn năm đã qua, gốc bàn đào đã khắc đầy những vết, bởi vậy mà ta đã biết nỗi cô đơn của tiên tử.

Cô quạnh – nỗi cô quạnh không có bờ bến, có lẽ đó là cái giá mà mỗi vị thần tiên đều phải trả để được trường sinh bất lão.

Ngày tháng trong một ngàn năm, ngày nào cũng như ngày nào cứ thế trôi đi. Một ngàn năm sau, bàn đào nở hoa lần nữa, lại sắp ra ba mươi sáu quả đào. Ta đã chẳng còn tâm trạng chờ mong gì nữa, bàn đào ra hoa cũng tốt, kết quả cũng được, chẳng qua chỉ là một cách để tính thời gian trong những năm tháng vô tận này. Mỗi lần bàn đào nở hoa là ta biết, mình đã già thêm một nghìn tuổi.

Kim Mẫu nương nương lệnh cho ta đi du lịch nhân gian, người chưa từng nói nguyên nhân mà ta cũng chưa từng truy hỏi. Lòng hiếu kỳ cùng hăng hái của đám tiên tử đều bị năm tháng vô tận mài mòn gần hết, các nàng trung thành thực hiện mọi mệnh lệnh mà Kim Mẫu nương nương đưa ra, không hỏi nguyên nhân, cũng không muốn biết kết quả.

Kết quả mãi mãi sẽ không có gì bất ngờ, tất cả đều là đương nhiên phải thế.

Trước khi rời khỏi Côn Luân, Kim Mẫu nương nương giao cho ta một hạt đào, “Đây là giống của cây bàn đào, ta mong ngươi có thể tìm một chỗ cho nó sống.”

Người nói, “Chỉ có người mới biết rõ tính chất của hoa đào, chỉ người mới có thể gắn bó với tinh hồn của hoa đào.”

Ta cho hạt đào vào sâu trong tay áo, đúng như lời nương nương nói, ta suốt đời chìm nổi, sinh sinh tử tử, lên lên xuống xuống đều là vì hoa đào.

3. Chương 3

[3]

“Người biết ta sẽ đến sao?” Ta không nhận được cất tiếng hỏi Đông Phương Sóc.

Hắn mỉm cười: “Nếu nàng không tới, ta có thể chờ thêm ngàn năm nữa.”

Ta hiếu kỳ quan sát hắn, chẳng qua là một phạm nhân, tuy rằng có chút đạo khí nhưng cũng không phải tán tiên có thể trẻ mãi không già. Làm sao hắn sống qua một ngàn năm được?

Ta hơi nhướn mày: “Đừng nói là ngàn năm, sau trăm tuổi người cũng đã già rồi, có khi cũng chết rồi! Sao có thể đợi được một ngàn năm nữa?”

Hắn cười, mặt không biến sắc: “Chết rồi còn có kiếp sau, chết tiếp thì còn có kiếp sau nữa. Chỉ cần linh hồn chưa bị diệt, ta vẫn sẽ chờ nàng.”

Ta ngần ra, chẳng biết nói gì để chống trả, ta không có kiếp sau, bởi kiếp này của ta vĩnh viễn cũng không hết.

Ta không hỏi vì sao hắn lại chờ ta, hắn cũng không có lòng giải thích.

Hắn chỉ tay lên trời, “Nàng nhìn bầu trời xem.”

Ta ngẩng đầu, không biết ai đang phóng điều giấy, con điều phát phới trong không trung, không chỗ tựa vào. “Đây điều bị đứt rồi!”

“Đó là phong tục mới, người mắc bệnh phóng điều lên bầu trời, rồi cắt đứt dây, bệnh sẽ theo gió mà biến mất.”

Ta đã rời khỏi nhân gian một ngàn năm, không biết rất nhiều sự tình. Hắn kiên nhẫn giải thích tiếp: “Nếu nàng có chuyện đau buồn cũng có thể thả một con điều, viết tâm sự của mình lên thân điều, sau khi cắt dây, tất cả đau buồn và không vui sẽ rời khỏi nàng.”

Đau buồn và không vui? Đó là những cảm xúc của con người. Ta cười, “Ta chẳng có gì đau buồn.”

Hắn cũng mỉm cười: “Ta biết nàng không biết đau buồn, nhưng thật ra người không biết đau buồn mới là bi ai nhất.”

Không biết đau buồn là điều bi ai nhất? Không đau buồn thì còn có gì để bi ai? Chẳng biết tại sao những lời này lại khiến ta nghĩ ngợi mông lung.

Hắn kéo ta, xoay bước ra khỏi rừng: “Chúng ta đi ra ngoài thả điều đi.”

Hắn kéo tay ta tự nhiên như vậy, dường như đã kéo một ngàn năm. Ta để mặc cho hắn kéo, ta là tiên tử, hắn là con người, người trần có lẽ sẽ nói “nam nữ thụ thụ bất thân”, nhưng ta cũng không phải nữ tử bình thường.

Ven đường có rất nhiều người gánh hàng rong đang chào bán điều, hắn chọn một cái màu đỏ nhạt, tựa như sắc hoa đào. Đường đường một nam nhân lại chọn con điều có màu như vậy, đúng là có chút bất ngờ. Ta chọn một chiếc màu trắng, màu trắng xác xơ giống như sinh mệnh đã đặc đạo thành tiên của ta.

Hắn cầm bút, suy tư một lát rồi đề một câu thơ: Đào hoa tiên tử đoạn hồn khách, bất khiếu đoạn hồn hựu thiên niên.

Ta ngẫm nghĩ một lúc cũng không hiểu hắn có ý gì. Ta bèn không thèm nghĩ ngợi nữa, ta đã học xong cái tính lười biếng cùng tê liệt của thần tiên từ lâu, đối với những vấn đề phải phí tâm tư suy nghĩ, thường ta vẫn chọn cách ném nó ra sau đầu.

Đến lượt ta viết lên điều, nên viết gì đây? Ta chẳng ôm đau cũng chẳng có đau buồn..., có lẽ là do bị hấn ảnh hưởng, hấn đã nói người không biết đau buồn mới là điều bí ẩn nhất. Bất giác, ta lại viết lên mặt điều: hãy để ta hiểu được thế nào là đau buồn!

Viết xong, nghĩ lại cũng thấy buồn cười, ta không dám để cho hấn nhìn thấy, bèn lấy ống tay áo che lại.

Hấn cười không để tâm, dạy ta giơ tay để thả điều, hấn kéo theo dây điều chạy băng băng ở phía trước. Khi có gió thổi qua, con điều vất vả đập đập mấy cái, bay đến giữa tầng không rồi lại rơi xuống đất.

Mấy lần cứ như vậy, ta không khỏi thở dài, cần gì phiền phức như vậy, ta chỉ cần thổi nhẹ một cái, con điều sẽ bay cao ngay.

Hình như hấn nhìn ra ý nghĩ của ta, nói rằng: “Con điều nhất định phải được gió thổi bay thì mới linh nghiệm.”

Linh nghiệm?! Người người đều thích đem tâm sự của mình nói với thần tiên, lại còn thích so sánh thần tiên khác nhau xem có linh nghiệm không. Ta thân là thần tiên, lại phải cầu xin một con điều nhỏ nhoi! Ta cười thầm trong lòng nhưng thấy cũng chẳng sao, ta đến nhân gian vốn là để dạo chơi khắp nơi, cái có thể tiêu phí nhiều nhất chính là thời gian.

Kỹ thuật thả điều của hấn cực tệ, rất nhiều con điều bay càng ngày càng cao còn hấn vẫn cứ tốn công thử chạy đi chạy lại, sau đó lại thất bại.

Nhưng hấn rất có tinh thần thấy khó mà không nản, cho dù thất bại thế nào cũng vẫn tiếp tục nỗ lực.

Khi mặt trời xuống núi, nhóm người đi đập thanh từng bước về nhà, mấy con quạ kêu to trong lúc ánh nắng chiều đang giăng đầy trời. Ta chán ngán nâng con điều lên, một ngàn năm trở lại đây, ta chưa bao giờ ngu ngốc như hôm nay.

Hấn xoa xoa mồ hôi trên trán, an ủi ta: “Nhất định sẽ thành công!”

Ta cắn môi cười, nếu đã làm chuyện ngốc nghếch thì dứt khoát làm đến cùng luôn đi.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trên bầu trời đêm bắt đầu xuất hiện những đốm sáng màu lục, là ánh sáng của đom đóm! Ta tập trung nhìn nhưng lại không nhìn thấy cánh. Hấn nói: “Là ma trời!”

Hình như hấn chợt nhớ đến điều gì đó, ngắt một ít lá cỏ trên mặt đất đan thành một cái giỏ nhỏ, rồi đi chụp lấy ma trời trong không trung, để vào trong cái giỏ. Ta thấy động tác của hấn mềm mại phiêu dật, tựa như người biết đạo pháp.

Hấn cài bốn chiếc giỏ vào bốn góc con điều, rồi thả lại lần nữa, cứ như vậy con điều lại dễ dàng bay lượn trên bầu trời.

Trong đêm tối, con điều có bốn góc lóe ra ánh sáng xanh như ẩn như hiện, quý khí lạnh lạnh. Ta lú lẫm nhìn, tình cảnh thế này nếu là tại Côn Luân tiên cảnh thì nhất định không thể nhìn thấy.

Hấn nói: “Con điều của nàng được thả lên trời rồi đó!”

Ta gật đầu, học theo hấn đan vài giỏ cỏ nhỏ, đặt vào bốn góc của chiếc điều. Ta chưa từng làm những chuyện thế này, nhưng ta là tiên tử, mấy thứ đồ chơi của con người sao có thể làm khó ta?

Hấn vẫn nâng điều cho ta, đem con điều thả vào bầu trời. Nguyên vọng của ta cuối cùng lại do hấn thả đi. Thực ra hấn không thật sự ngốc như lúc ban ngày, chỉ cần hấn muốn là có thể dễ dàng thả con điều đi.

Tuy rằng ta không rành việc đời nhưng cũng chẳng ngu ngốc, tất cả những gì hấn làm chẳng qua là muốn kéo dài thời gian ở bên ta. Chúng ta cùng nhau cắt đứt sợi tơ, con điều giữa bầu trời đêm bay càng lúc càng xa. Nó sẽ rơi xuống nơi nào đây? Dù rơi xuống đâu cũng tốt, chỉ là tuyệt đối sẽ không bay tới tầng trời. Tâm nguyện của con người, thần tiên cũng không biết hết, cái gọi là thần tiên linh nghiệm đại khái cũng giống ta vậy, lúc tâm trạng buồn chán bèn tình cờ xuống nhân gian, tùy tiện hoàn thành nguyện vọng của vài người mà thôi.

Có người nói ham muốn của con người là vô cùng tận. Hôm nay người đó có thể cầu tiền tài, mai lại muốn làm quan, ngày sau có thể lại muốn được trẻ mãi không già. Còn thần tiên lại là một sinh vật trái ngược, hoàn toàn không có chút dục vọng nào.

Cuối cùng hắn cũng hỏi ta: “Nàng đi đâu đây?”

Ta mờ mịt nhìn xung quanh, thực ra ta không biết mình muốn đi đâu: “Ta muốn tìm một chỗ trồng hạt giống này. Nếu hạt giống này có thể sống, nó sẽ là cây bàn đào đầu tiên ở nhân gian.”

Hắn cười cười: “Có lẽ trên đời này không có nơi nào như thế.”

“Có hay không cũng chẳng quan trọng, đây chỉ là sứ mệnh khi ta tới nhân gian mà thôi.” Ta đem sự lạnh lùng và vô tình nên có của tiên tử phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Hắn trầm ngâm: “Lẽ nào nàng không muốn cây bàn đào này ra hoa kết quả sao?”

Ta thản nhiên đáp: “Nếu có thể ra hoa kết quả thì tất nhiên là tốt, nhưng mà không được thì cũng chẳng sao.”

Hắn lại nắm tay ta kéo đi: “Ta dẫn nàng đi tìm chỗ đó!”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, trong đêm tối đôi mắt của hắn sáng như sao. Ta giật mình, là do lâu lắm rồi ta không nhìn thấy nam nhân sao? Tại sao ta luôn thấy hắn có chút gì đó không giống người thường.”

Rốt cuộc là giống ở đâu lại không thể nói ra.

Ta chần chừ không quyết: “Nhưng ta muốn tới một nơi rất xa...”

Hắn cười thản nhiên: “Lúc còn sống, ta sẽ tìm cùng nàng...”

Lúc còn sống? Năm tháng của ta là vô cùng còn hắn lại chỉ có trăm năm.

Ta gạt đầu ý bảo sao cũng được, lời ít ý nhiều đáp: “Đi thôi!”

Ta không tin một người phàm lại có thể đuổi kịp bước chân của tiên tử. Có lẽ hắn sẽ đi cùng ta một tháng, hai tháng, hay thậm chí là một năm, hai năm nhưng cuối cùng cũng sẽ có lúc hắn chán ngán.

4. Chương 4

[4]

Chúng ta thản nhiên bước đi, giống như bạn tốt nhiều năm. Ban đầu hắn vẫn nắm tay ta, sau đó không lâu liền đi lên phía trước. Khi hắn bước đi, chân không dính bụi, ống tay áo trường bào bị gió thổi bay, giống như đang bay trong không khí.

Đang lúc bọn ta đi qua, một nữ tử trong y lâu cười gọi tên hắn: “Đông Phương công tử! Đêm nay không đến sao?”

Hắn mỉm cười trả lời: “Ta không tới đâu!” Tuyệt đối không che giấu dáng vẻ phóng túng của mình.

Ta hiếu kỳ nhìn lên nữ tử trên lầu, ta là tiên tử, đạo đức nơi thế gian chẳng có liên quan gì tới ta. Chúng nữ tử ai nấy giống ai đều trang điểm rất đậm, tuy rằng mặt mày vui vẻ nhưng đôi mắt lại trầm tĩnh chết lặng.

Ta đuổi theo hỏi hắn: “Bình thường ngươi vẫn tới nhìn các nàng sao?”

Hắn gạt đầu.

“Ngươi thích các nàng ấy?”

Hắn cười cười: “Các nàng ấy rất cô đơn, ta cũng rất cô đơn, người cô đơn thì dễ dàng đến với nhau.”

Cô đơn?! Bọn họ dù cô đơn đến đâu cũng không bằng nỗi cô đơn của ta.

Dường như hắn có khả năng xem thấu lòng người, “Chỉ có nàng là còn cô đơn hơn cả bọn ta.”

Sau khi ở chung với nhau, ta dần dần phát hiện ra, cơ thể hần có năng lực rất kỳ lạ, đối với những chuyện trong lòng ta không cần đoán cũng biết. Mà ta tuy là tiên tử nhưng lại hoàn toàn không thể hiểu được lòng hần.

Chính bởi điểm không cân bằng này, ta luôn bị vây trong tình thế xấu, hướng phát triển của sự việc dường như luôn theo ý hần.

Ta ở lại chỗ ở của hần trong cung Trường Dương, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng yếu ớt xinh đẹp tựa u hồn của vài nữ tử trong cung. Hần đã tập thành thói quen, rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Một ngàn năm rồi ta chưa từng ngủ, đành ngồi giữa đêm ta nhìn chăm chú bóng cây ngoài cửa sổ.

Tiếng hít thở đều của hần truyền sang từ bên cạnh, không hiểu sao trong lòng chợt nhen lên một chút tình cảm dịu dàng.

Côn Luân tiên cảnh không chỉ không có sự thay đổi nhiệt độ mà ngay cả ngày đêm cũng không phân biệt. Bọn ta mãi mãi sống trong ánh sáng và sự ấm áp, nhưng lại mất đi khả năng phân biệt bóng tối và cái lạnh.

Ta quay đầu nhìn hần, kể cả trong đêm tối, ta vẫn có thể nhìn rõ mọi vật như ban ngày.

Một ngày trước, hai ta còn chưa từng gặp mặt, chỉ một ngày sau chúng ta ở chung một căn phòng, đây là duyên phận mà mọi người vẫn thích nói tới sao?

Ngày hôm sau, Trường Dương cung truyền ra tin tức có yêu vật trên chóc.

5. Chương 5

[5]

Yêu vật bắt mấy cô gái đi đâu đó không rõ. Sau khi cô gái này trở về tâm trạng cứ hốt hoảng, cứ như bị mất hồn phách. Chuyện như vậy đã xảy ra mấy lần, người trong cung bắt đầu tìm đạo sĩ về gọi hồn ấy cô gái.

Một đạo sĩ đang vân du bốn phương theo lời mà tới, có người nói lão đã tu gần đến bán tiên, từng trăm yêu trừ ma.

Lão đạo sĩ kia gầy quắt queo, da với xương cứ như dính vào nhau. Khi lão tới, bên người có dắt theo hai tiểu đồng. Hai tiểu đồng kia đều lạnh lợi đáng yêu, tay cầm kiếm gỗ đào và chuông trấn yêu.

Lão vào trong cung, xem xét trước sau một lần, vẩy nước hàng yêu khắp nơi, sau đó khua khua kiếm gỗ trong tay như thật, miệng thì lẩm bẩm đọc gì đó. Lão lại sai tất cả cung nhân ra ngoài, cho xếp thành hàng để lão trừ bỏ yêu khí.

Cứ lần qua lần lại một hồi như thế, thể lực của hần vẫn còn tốt, tinh thần sung mãn. Ban đầu đám cung nhân còn hiếu kỳ, sau đó dần thấy phiền chán, cuối cùng thì mệt mỏi. Nhưng bọn họ lại không dám rời khỏi bởi sợ rằng mình người tiếp theo bị bắt đi.

Ta và Đông Phương Sóc đứng cách đó không xa, thờ ơ quan sát rồi nhìn nhau cười. Ta không biết vì sao hần được sống trong cung, hần tự xưng mình là bạn thân của Trưởng công chúa.

Bỗng nhiên đạo sĩ kia chỉ tay về phía ta, đôi mắt ánh lên vẻ quỷ dị: “Yêu vật ở chỗ này!”

Nhóm cung nhân kinh hãi hô lên, nhất loạt nhảy tới phía sau lão đạo sĩ, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào bọn ta.

Ta nhú mày, loại thuật sĩ giang hồ thể này chẳng có chút đạo pháp nào nhưng lại thích khuấy đảo thị phi, tùy tiện vu hãm cho người khác để mưu cầu lợi ích và danh tiếng inh. Hạng người như vậy, hần nên cho lão chút giáo nhoo nhỏ.

Ta cười hỏi lão: “Người bảo ai là yêu vật?”

Đạo sĩ chỉ vào ta: “Chính là người, con đào hoa yêu!”

Ta kinh ngạc, tại sao lão ta có thể nói ra hai chữ “đào hoa”?! Ta đang định tập trung nhìn kỹ đạo sĩ kia thì đột nhiên hắt hết một tiếng rất quái dị, tay cầm kiếm gỗ đào đánh về phía ta.

Ta nghiêng người tránh đi, nắm lấy cổ tay lão, đang định quát hỏi xem rốt cuộc lão muốn gì. Nhưng hắt chỉ nhìn ta, cười rất mờ ám. Ta giật mình, một đạo sĩ nhăn nhoe xấu xí mà lại có đôi mắt quyến rũ đến vậy.

Cảm giác đau nhức truyền tới từ lòng bàn tay, ta vội vàng buông ra nhưng không hiểu lòng bàn tay bị vật gì đó đâm thủng, một làn máu tươi đỏ thắm mà yêu dị chảy ra từ lỗ thủng nhỏ đó.

Lão đạo sĩ cười ha hả: “Người đã trúng độc, độc này không thuốc nào giải được, người sẽ chết sớm thôi!”

Ta sẽ chết?! Đạo sĩ và tiểu đồng đã biến đi đâu mất. Là yêu quái ư? Tại sao ta lại không nhận ra?

Ta hơi hoảng hốt, thành linh sức lực toàn thân mất hết. Có người đỡ lấy ta, ta quay đầu lại nhìn, là Đông Phương Sóc. Hắt chau mày, sắc mặt vẫn trầm tĩnh như trước nhưng trong mắt lại đậm vẻ sầu lo, hắt nói: “Trong cung có thuốc giải được bách độc, ta không tin không tìm được thuốc giải.”

Ta mặc cho hắt đỡ mình về chỗ ở. Đám cung nhân lén lút nhìn ta, ta biết trong cung nhất định sẽ thêm mắm thêm muối, đủ loại tin đồn cũng sẽ theo sau mà truyền tới.

Hắt đặt ta xuống ghế dài, một ngàn năm qua, ta chưa từng một lòng nằm xuống như vậy, tư thế này khiến ta cảm thấy hơi bất an và mềm yếu.

Trên thực tế, ta có một cảm giác kỳ dị rằng ngay giây phút bước vào rừng đào ta đã rơi vào một cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ.

Nhưng ta cũng rất tò mò, trái tim vốn im lặng một ngàn năm lại có chút rục rịch. Ta cũng không muốn chạy trốn, trái lại còn tình nguyện chìm sâu vào trong đó để tìm tòi nghiên cứu. Có lẽ cuộc sống của ta đã quá buồn chán rồi, hoặc cũng có lẽ ta không tin mình sẽ chết đơn giản như thế.

Thực ra chết cũng không có gì đáng sợ, sống ngàn năm rồi mới phát hiện ra, có thể sinh lão bệnh tử cũng là sự tình hết sức hạnh phúc.

6. Chương 6

[6]

Bắt đầu từ hôm đó, Đông Phương Sóc dốc hết công sức để tìm thuốc giải cho ta.

Hắt dùng dao cắt cổ tay ta, lấy ít máu, sau đó dùng máu độc ột con thỏ nhỏ uống. Con thỏ uống máu ta liền trúng loại giống ta.

Mỗi ngày hắt lại mang về rất nhiều thuốc từ ngự dược phòng, cho con thỏ ăn vào sau đó quan sát phản ứng của con thỏ, rồi lại xem xét cho thêm vị thuốc nào, tăng giảm lượng dược.

Thủ pháp của hắt có vẻ rất thành thạo, đối với các vị thuốc cũng có chút tâm đắc, không phải người bình thường có thể làm được. Chắc hẳn hắt đã từng học thuật luyện đan nên mới có thể thông thạo y lý hơn cả đại phu như thế.

Hắt thí nghiệm rất lâu, có con thỏ bị chết vì độc phát, có con lại từ từ bình phục. Hắt lấy thuốc chữa khỏi cho con thỏ kia cho ta dùng nhưng ta vẫn như thế.

Độc dược không biết tên kia chậm rãi ăn mòn cơ thể ta. Ta càng lúc càng gầy gò, sắc mặt không còn hồng hào. Ta mất dần cả đạo pháp, trở nên yếu đuối hết như những nữ tử bình thường ở trần gian.

Ta bắt đầu ngủ mê mệt vào ban đêm, vừa ngủ là hết cả đêm. Trong lúc ngủ, trước mắt hiện lên cảnh mơ rất kỳ lạ. Trong mộng, ta vẫn còn là cô gái mặc váy mỏng màu phấn hồng như trước, sống trong rừng đào bên bờ Tây hồ, hàng ngày chế bách hoa đan, chẳng biết ưu sầu là gì.

Thỉnh thoảng ta cũng mơ thấy một ít chuyện trước kia vốn đã quên từ lâu. Đây hẳn là sự việc xảy ra vào một ngàn năm trước! Tuy rằng việc này xảy ra trong đời ta nhưng từ rất lâu rồi, nó đã trở thành ký ức bị phủ bụi sau những năm tháng dài đằng đẵng.

Đúng lúc gặp được sứ giả Thanh Điều(3) của Kim mẫu nương nương xuống nhân gian tìm một người có tiên duyên, độ hóa thành tiên. Nó mang theo một quả bàn đào xuống, chỉ cần ăn được quả đào này là có thể phi thăng thành tiên.

Ban đầu ta nhìn thấy Thanh Điều là lúc còn ở trong vườn đào. Nó đậu trên ngọn cây, dùng mỏ chải vuốt cánh chim màu xanh lông lánh, trên cổ có đeo một túi gấm tỏa ánh sáng năm màu tốt lành.

Nó bay quanh ba vòng trên đầu ta rồi treo túi gấm lên ngọn cây. Ta biết dụng ý của nó, đó là để ta ăn quả bàn đào trong túi gấm kia. Ta gỡ túi gấm xuống nhưng lòng lại do dự không quyết, ta thật sự muốn phi thăng sao?

Cả nhà ta đều là người tu đạo, phi thăng là tâm nguyện do tổ tiên khởi đầu, là ý nguyện của mỗi thế hệ. Tuy rằng đạo pháp của một người có thể “thanh xuất ư lam”(4), xuất sắc hơn cả bậc cha chú nhưng cho tới bây giờ, Đồng gia chưa từng có người phi thăng. Lẽ nào mộng tưởng kia lại ứng nghiệm trên người ta.

Ta kinh ngạc nhìn túi gấm trong tay, ánh sáng quả đào tỏa ra dù cách một lớp gấm vẫn có thể nhìn rõ. Ta nghĩ tới tổ tiên của Đồng gia đời đời đều tu đạo, nếu bọn họ biết cuối cùng ta cũng có thể phi thăng, trên trời có linh thiêng cũng coi như được khuây khỏa. Nhưng còn hàng xóm láng giềng bên cạnh, nếu ta đi, ai sẽ tới chữa bệnh cho bọn họ? Còn có yêu quái thỉnh thoảng lại xuất hiện nữa, tuy rằng không nhiều lắm nhưng vẫn có vài con hồ tinh, ly tinh biến thành người.

Ta nghĩ đông một chút tây một chút nhưng vẫn không muốn nghĩ tới vấn đề mình luôn cố gắng lảng tránh. Nếu ta phi thăng rồi, sẽ không còn được gặp lại người kia nữa.

Người kia! Nghiêm khắc mà nói, không nên gọi hắn là người mà hắn nên gọi là tên yêu quái kia.

Tên yêu quái kia! Nguyên hình của hắn nhất định rất xấu xí, có điều ta chưa từng nhìn thấy nguyên hình của hắn. Hắn rất chú ý tới vẻ ngoài của mình, mỗi lần xuất hiện đều là vẻ phong lưu lỗi lạc, bạch y bay bay. Sau khi hóa thân thành người, tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, hết như một công tử của trần gian.

Lần đầu tiên ta gặp hắn là khi một nông trang cách đây hơn mười dặm có tin yêu quái làm loạn. Yêu quái kia mê hoặc tiểu thư của nông trang, làm nàng ta mỗi ngày đều tinh thần hoảng hốt, khẳng khái nói mình đã yêu tên yêu quái kia.

Cha của tiểu thư đó đích thân tới ngoài rừng đào cầu xin, xin ta đi trừ bỏ yêu quái. Chỉ cần tiểu thư kia có thể khôi phục thần trí, ông ta nguyện ý trả giá bằng toàn bộ tài sản của mình.

Ta không cần tài sản của ông ta, ta chỉ yêu cầu ông phát cháo cho dân nghèo gần đó trong ba ngày.

Khi ta tới nông trang, sắc trời đã tối rồi. Tiểu thư trốn trong tiểu viện, cửa viện đóng chặt, không chịu gặp ai.

Trang chủ phu nhân vừa khóc vừa nói: “Từ khi con gái tôi bị yêu quái kia mê hoặc, nó vẫn nhốt mình trong viện, ngay cả tôi cũng không cho vào.”

Ta an ủi bà: “Đừng lo lắng quá, để ta vào xem đó là loại yêu quái gì.”

Yêu khí trong tiểu viện cũng không quá đậm, điều kỳ lạ chính là, trong yêu khí kia dường như còn mang theo một chút mây lành. Xem ra tên yêu quái này cũng tu hành theo đạo pháp chính thống, không phải là loại tà môn ma đạo.

Ta đẩy cửa tiến vào tiểu viện, trong viện lạnh lẽo vắng lặng, không khí khác hẳn với bên ngoài.

Trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn dầu lơ mờ, một nam một nữ ngồi đối diện dưới đèn, hình như đang chơi cờ.

Ta hơi kinh ngạc, tình hình như vậy, nếu hai người đang đánh cờ là một cặp vợ chồng thì đây hẳn là hình ảnh rất hòa hợp, ấm áp, đáng tiếc, trong đó lại có một người là yêu.

Nam tử kia tức khắc nhận ra có người đến, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Mặc dù cách song cửa, không thể thấy hắn nhưng ta vẫn cảm nhận được ánh mắt vô cùng sắc bén kia, tựa như lưỡi dao nhọn đâm thấu qua song cửa.

Nam tử hình như cũng cảm nhận được người tới không phải là người thường, hần khê nói với nữ tử mấy câu rồi đứng dậy, đẩy cửa ra.

Ngay sau đó, ta nhìn thấy hai tròng mắt tối tăm của hần.

Ta cũng không hiểu lắm vẻ đẹp của nam nhân bởi ta là nữ tử tu đạo, nhưng ta vẫn cảm giác được vẻ anh tuấn bất phàm của hần. Nhất là đôi mắt kia, trong bóng đêm nhìn thẳng vào ta tựa như hai ngôi sao không cần thận rơi xuống nhân gian.

Hần không ngờ khi mở cửa xong lại nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi, nhất định trước khi mở rộng cửa hần đã cảm thấy sát khí trên người ta.

Hần hơi kinh ngạc, nhìn ta không chớp mắt, một lát sau hần mới mỉm cười, hỏi: “Cô tới hàng phục ta sao?”

Ta gật đầu: “Đây không phải là nơi người nên tới.”

Hần cười cười: “Ta nên đi đâu đây? Trở lại chỗ núi sâu kia sao?”

Ta cũng không thấy có gì đáng buồn cười cả, “Người vốn không phải là người, cho dù đã tu thành hình người thì cũng không phải người. Người hần nên trở lại chốn ở của mình đi.”

Khóe miệng hần khê nhếch tạo thành một nụ cười trào phúng: “Nhưng ta đã tu thành hình người rồi, ta cũng sinh hoạt giống con người. Để ta quay lại núi sâu, mỗi ngày chỉ là tu hành tịch tịch, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì?”

Ta khê nhưn mày: “Tu hành có gì không tốt? Bây giờ người chỉ là yêu quái, là địch nhân của con người, nếu không cẩn thận sẽ rơi vào tay người tu đạo. Nhưng nếu người trở lại núi tiếp tục tu hành, thêm trăm nghìn năm nữa là có thể đứng vào hàng tiên ban, so với làm một tên yêu quái không danh không phận thì tốt hơn nhiều.”

Hần vẫn cười giễu: “Làm thần tiên thì sao? Không phải là tiếp tục cô đơn tu hành sao? Cô nói ta biết, tu hành rốt cuộc là để làm gì?”

Ta thần nhiên đáp: “Tu hành đương nhiên là để thành thần tiên.”

Hần tiếp tục truy hỏi: “Làm thần tiên thì có gì tốt?”

Ta nói: “Trường sinh bất lão, bước ra khỏi cõi trần, không cần chịu nỗi khổ sinh lão bệnh tử.”

Hần nói: “Sau đó thì sao? Sau khi trường sinh bất lão, cô định làm gì trong những năm tháng vô tận đó?”

Ta nhú mày: “Đương nhiên là tiếp tục tu hành!”

Hần ngửa mặt lên trời cười dài: “Thế không phải rất nực cười sao? Tu hành là vì trường sinh bất lão, trường sinh bất lão lại để tu hành, vậy thì sinh mệnh còn có ý nghĩa gì?”

Ta giật mình, vấn đề quái dị như vậy, ta chưa bao giờ lo nghĩ đến. Từ nhỏ ta đã được giáo dục, tu hành là công việc hiển nhiên phải làm, nếu không tu hành ta còn có thể làm gì?

Ta nói: “Ta không tranh cãi với người. Người mê hoặc vị tiểu thư kia là người sai. Nếu không muốn rời đi, ta đành phải hàng yêu trừ ma vậy.”

Hần vẫn cười chế giễu như trước, có lẽ lý giải của hần đối với tình đời thông suốt hơn ta nhiều, hoặc là hần luôn thích mỉm cười như vậy. Nhưng ta không hề thấy chán ghét, trái lại còn cảm thấy đó là mị lực trí mạng của hần: “Vậy để xem cô có thể hàng phục ta không?”

Ta cười nhạt, xem ra hần chưa biết ta là ai. Ta rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm tựa thanh phong, hướng thẳng ngay trước mặt hần. Hần lắc mình né qua, chỉ thủ chứ không công.

Kiểm của ta không ngừng lại, càng chém càng nhanh, dần dần trên thân kiếm có tiếng sấm nổ mạnh. Đây là đạo pháp gia truyền của nhà ta, thanh kiếm được thờ cúng quanh năm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, trong lúc huy động sẽ chứa thiên địa khí.

Hần bị ta làm cho luống cuống tay chân, nếu vẫn không đánh trả tất sẽ chết dưới kiếm của ta.

Cuối cùng hắn cũng không nhịn được mà ra tay, nhưng chiêu thức hết sức cổ quái, vừa ra tay đã ôm chặt lấy ta. Ta bị hắn ôm, không hiểu sao mặt lại đỏ bừng. Ta là nữ tử tu đạo, chưa bao giờ bị nam nhân chạm vào người. Mười sáu năm quá, tâm vẫn trong như nước, bây giờ lại bị hắn ôm thật chặt.

Hắn thở hổn hển, nói bên tai ta: “Ta chịu thua rồi, cô dẫn ta đi đi!”

Hơi thở ấm áp của hắn phả lên tai ta, càng lúc ta càng cảm thấy bất an, cố sức đẩy hắn ra, nói: “Người muốn ta dẫn người đi đâu?”

Hắn thờ ơ cười: “Chẳng phải cô muốn ta không mê hoặc vị tiểu thư kia nữa sao? Ta chưa từng mê hoặc nàng, là chính nàng ấy yêu ta, muốn giữ ta lại. Nếu cô không thích, ta sẽ rời khỏi nơi này, không bao giờ gặp lại tiểu thư đó nữa.”

Ta cau mày, cái gì gọi là ‘Nếu cô không thích’? Việc này thì có liên quan gì đến ta? Ta đáp: “Người trở về núi đi thôi!”

Hắn lắc đầu: “Ta không về đâu.”

Ta hỏi: “Vậy người muốn đi đâu?”

Hắn mỉm cười giảo hoạt: “Cô đi đâu ta đi đấy.”

“Nơi ta ở chỉ là một đạo quan nho nhỏ, không có chỗ cho người ở đâu.”

Hắn cười: “Ta là yêu quái, tùy tiện ở đâu cũng được.”

Nếu như vậy thì sao cứ nhất định phải đi theo ta? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn ở cùng ta cũng tốt, đỡ đi ra ngoài làm hại người ta.

Ta nhìn nữ tử sau song cửa, dưới ánh đèn nàng ta vẫn ngơ ngẩn ngồi bên bàn cờ. Ta hỏi hắn: “Người không đi từ biệt nàng ấy sao?”

Hắn cười thản nhiên: “Nếu đã đi thì cần gì nói lời từ biệt?”

Ta cũng không cảm thấy hắn vô tình bởi người tu đạo vốn thanh tâm quả dục, có lẽ còn vô tình hơn cả hắn.

Ta dẫn hắn ra khỏi tiểu viện, nói với trang chủ rằng ông có thể vào gặp con gái rồi, sau đó bọn ta liền rời khỏi trang chủ ra sao, ta nghĩ nàng hẳn đã gả ột nam tử môn đăng hộ đối, sống một cuộc sống bình thường, an nhàn.

Ta dẫn hắn trở lại Đào hoa quán, ngoại trừ phòng của ta, ở đây chỉ còn một gian chứa củi nhỏ. Hắn cũng không để tâm, từ đó về sau liền ở lại trong phòng chứa củi.

Trước đó, hàng ngày vào lúc canh tư ta bắt đầu ngồi thiền, ngồi đến tận giờ Thìn mới xong, sau đó nấu một chén cháo loãng tới mức có thể soi gương để ăn, đọc các loại thư tịch. Buổi chiều thì luyện đan, luyện kiếm, đến buổi tối lại húp một chén cháo loãng nữa. Tiếp đó thì khô thiền dưới ánh trăng, giữ lòng trống trải như nước giếng cổ.

Sau khi hắn tới đây, cuộc sống của ta đã thay đổi.

Ta vẫn ngồi thiền, lúc luyện công xong thì hắn đã nấu được cháo, hơn nữa còn làm thêm vài món ăn sáng tươi mát, ngon miệng. Cháo rất đặc, được ninh thật nhừ. Đến buổi tối, hắn không nấu cháo nữa nhưng lúc nào cũng biến ra một ít đồ ăn, khi thì là bánh bột, lúc lại là cháo kê. Đồ ăn tuy đều là món chay nhưng được thay đổi rất đa dạng.

Cơm nước xong, hắn và ta ngồi dưới trăng đánh cờ, có lúc lại gảy đàn, có khi lại ngâm vịnh một ít thơ ca. Hắn biết thổi sáo, biết gảy đàn, có trình độ rất cao ở phương diện âm nhạc.

Bởi ta biết hắn không phải là nam nhân thực sự, hắn chỉ là yêu, quan hệ của ta và hắn rất bình thản, không cần lo nghĩ đến chuyện nam nữ. Nếu hắn là nam nhân thực sự, bọn ta căn bản sẽ không ở chung một chỗ, nhưng chỉ vì hắn là yêu còn ta thì biết chắc rằng mình sẽ không mê luyện yêu vật.

Hắn thật sự đã thu liễm tâm tư, yên lòng ở lại đạo quán. Ngày tháng trôi qua, chúng ta dần trở nên thân thuộc, từ từ có thể suy đoán được ý nghĩ của đối phương.

Ta từng cho rằng mình sẽ cứ thế mà vượt qua quãng đời còn lại, ở trong đạo quán tại một góc rừng đào, làm bạn với yêu đến cuối đời. Nhưng không lâu sau đó, ta đã nhìn thấy Thanh Điếu trong rừng.

Người tu đạo suốt đời chỉ mong có thể gặp được Thanh Điếu. Khi nó xuất hiện trước mặt, ta biết rằng đã tới kỳ hạn, những ngày sống cô đơn buồn tẻ sắp kết thúc, ta thật sự muốn rời khỏi trần thế này.

**_*_*_*_

(1) Tiết Hàn thực: là một ngày tết vào ngày mùng 3 tháng 3 Âm lịch. “Hàn Thực” nghĩa là “thức ăn lạnh”. Hàng năm vào ngày này, nhiều gia đình cho xay bột, đồ đồ xanh, làm bánh trôi, bánh chay, nấu xôi chè lễ Phật và cúng gia tiên

Tiết này trước Thanh minh một ngày, cũng có nơi gọi tiết Thanh minh là Hàn thực.

(2) Trích tiên: tiên bị đầy xuống trần.

(3) Thanh Điếu: chim xanh, theo truyền thuyết là sứ giả của Vương Mẫu nương nương.

(4) Thanh xuất ư lam: câu đầy đủ là “Thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam” nghĩa là “Màu xanh từ màu chàm mà ra nhưng xanh hơn chàm” ý chỉ trò giỏi hơn thầy.

7. Chương 7

Phần 2

[7]

Ta cầm túi gấm trong tay, đang suy nghĩ miên man thì hắn đã lặng lẽ đi tới sau lưng ta. Tuy là yêu nhưng hắn chỉ cần liếc mắt cũng đã nhìn thấy bảo vật trong túi gấm.

Hắn kéo ống tay áo của ta. Hắn nhìn ta, vẻ mặt hết sức cổ quái: “Nàng phải đi ư!”

Ta không dám nhìn mặt hắn, lòng thấy do dự bất an. Vì sao ta lại có cảm giác mình đang phản bội hắn? Ta không hề có chút can hệ gì với hắn, hắn là yêu còn ta là một đạo cô, vốn chẳng nói tới phản bội gì. Ta đáp: “Chỉ cần ăn trái bàn đào này, ta sẽ phi thăng.”

Tuy không nhìn mặt hắn nhưng ta vẫn cảm nhận được sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi: “Phi thăng? Nàng muốn làm thần tiên sao?”

Ta cắn môi, ý nghĩa tồn tại của ta chính là vì đợi tới ngày hôm nay.

Hắn nghiêm túc xoay người ta lại, ép ta nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nếu nàng đi rồi, ta phải làm sao bây giờ?”

Ta ngẩn ngơ, cái này cũng tính là một vấn đề sao? Ta đi rồi, hắn vẫn có thể tiếp tục tu hành. Hắn hình như hiểu được lòng ta nghĩ gì: “Vì sao lại phải tu hành? Vì sao cứ nhất định phải tu hành? Lẽ nào chúng ta ở chung một chỗ còn chưa đủ vui vẻ? Tại sao cứ nhất định phải đi làm thần tiên sống cô đơn, tịch mịch?”

Tại sao ư? Hắn hỏi ta, nhưng ta cũng không cách nào biết được. Rốt cuộc là vì sao? Lẽ nào chỉ vì từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, cha mẹ đã không ngừng nói với ta: “Song Thành, con là hậu duệ có cốt tiên nhất trong các thế hệ của Đồng gia, con nhất định phải đắc đạo thành tiên!”

“Song Thành, những thứ yêu hận tình thù trên đời này đều là vô nghĩa, chỉ có tu đạo, phi thăng thành tiên mới là kết quả sau cùng.”

“Song Thành, con nhất định phải thành tiên.”

Thành... tiên...!

Cho dù ta chọn không ăn quả bàn đào ấy, ở lại thế gian này sẽ thế nào? Hắn là yêu, ngàn năm cũng không chết, tuổi trẻ kéo dài mãi mãi. Còn ta chỉ con người bình thường, ta sẽ già và rồi sẽ chết đi. Bây giờ hắn làm bạn với ta là vì ta còn trẻ, đến lúc ta già đi, hắn vẫn là nam tử anh tuấn, trẻ tuổi như hiện tại, vậy phải làm sao để đối mặt với một bà lão tóc bạc da mồi đây?

Hơn nữa, hắc vẫn chỉ là yêu quái! Ta là người tu đạo, sao có thể vọng tưởng ở bên một con yêu quái? Kể cả mới chỉ nảy sinh ra ý nghĩ như vậy cũng đã rất hèn hạ trơ tráo rồi.

Ta cố chấp nhìn chằm chằm vào mắt hắc: “Đừng cản trở ta thành tiên, ngươi không cản được đâu. Nếu ngươi còn muốn gặp lại ta thì hãy tiếp tục tu hành. Có lẽ một ngày nào đó, ngươi cũng có thể trở thành tiên.”

Hai tròng mắt đen của hắc dần ảm đạm, rõ ràng ta đã nhìn thấy trong mắt hắc có một tia tuyệt vọng chợt lóe rồi biến mất. Ta biết lời ta rất quyết tuyệt nhưng nếu không làm vậy, ta sao có thể chặt đứt ý niệm trong đầu hắc?

Hắc cắn răng, khước miệng lại lần nữa mang nụ cười trào phúng. Nụ cười như vậy, từ lúc hắc ở chung với ta đã biến mất không thấy nữa, “Nàng muốn thành tiên đến vậy sao?”

Ta cố gắng gật đầu, chỉ cảm thấy trong cơ thể đang có một người điều khiển những hành động của ta, suy nghĩ và cơ thể đối chọi nhau, nhưng ta làm bộ như không thấy. Ta nhất định phải làm vậy, ta không muốn ở lại nhân gian, để bị già đi, xấu đi. Chí ít, ta không thể để hắc nhìn thấy ngày nào đó ta sẽ già đi, xấu đi.

Hắc ngửa mặt lên trời, cười dài: “Được! Được! Được lắm!” Hắc nói liên tục ba chữ “được”. “Ta không cho phép nàng thành tiên, ta cứ muốn khiến nàng phải ở lại nhân gian đấy.”

Ta cười nhạt: “Ngươi định thế nào để giữ ta lại?”

Lần đầu tiên trong mắt hắc lộ ra tia hung ác: “Ta muốn hủy quả bàn đào đó.”

Ta cười khinh thường: “Ngươi không phải là đối thủ của ta!”

Sắc mặt của hắc dần chuyển xanh: “Vây thử lại lần nữa xem!”

Yêu khí trên người hắc nhanh chóng tăng thêm, ta giật mình phát hiện, thì ra hắc vẫn tận sức che giấu yêu pháp của mình. Vậy thì lần đó, hắc đã cố ý nhường ta sao?

Yêu khí nặng nề, ta bắt đầu thấy rõ diện mạo ban đầu của hắc. Thì ra hắc là yêu quái thạch sùng (thủ cung). Loại thú này từ lúc sinh ra đã có linh dị, chẳng trách ta còn cảm thấy trong yêu khí kia có chứa ánh sáng tốt lành.

Ta vùng kiếm, tập trung tinh thần đợi chiêu. Khí thể của hắc sắc bén như bầy, có lẽ đã thật sự nổi giận rồi. Rồi sẽ ra sao đây? Ra tay khó tránh khỏi thương vong, hắc sẽ giết ta sao?

Ý nghĩ trong đầu vừa động, hắc đã giành lượt ra tay trước. Mười ngón tay sắc nhọn đâm về phía ta. Ta lách mình tránh khỏi, khua kiếm phản công. Không giống như lần trước, lúc này hắc chỉ công mà không thủ, nói là muốn hủy quả bàn đào nhưng lại giống như muốn giết chết ta, giải mối hận vừa rồi.

Cuối cùng ta cũng hiểu ra hắc dù sao cũng chỉ là yêu quái. Nói trở mặt liền trở mặt luôn, chẳng còn chút dịu dàng nào lúc dưới trăng trước hoa.

Ta cắn răng, sử dụng toàn bộ đạo pháp, nếu không làm vậy, có lẽ chỉ trong tức khắc ta sẽ chết dưới móng vuốt của hắc. Đánh nhau một lúc lâu, ta dần suy yếu. Dù sao ta cũng chỉ là một cô gái mới mười sáu tuổi còn hắc thì không biết đã tu hành bao nhiêu năm nữa.

Hắc lại cười châm biếm: “Đưa quả bàn đào đó cho ta.”

Ta ngoan cố lắc đầu, nếu hắc vẫn nhẹ giọng yêu cầu thì có lẽ ta sẽ không kìm được mà mềm lòng, nhưng hắc lại chọn phương thức như vậy. Tuy ta tu đạo đã lâu nhưng vẫn không bỏ được cái tính bướng bỉnh, hắc càng bức ta thì ta càng không muốn làm theo ý hắc.

Hắc nhíu mày, nghiêng răng nói: “Trở thành tiên quan trọng đến vậy sao?”

Ta cũng nghiêng răng đáp: “Đúng là rất quan trọng, chí ít thì nó quan trọng hơn ngươi nhiều lắm.”

Hắc ngây người, ánh mắt tuyệt vọng muốn chết, thấp giọng nói: “Thì ra trong lòng nàng, ta chẳng có chút quan trọng nào.”

Cuối cùng hắn cùng vận hết toàn lực, hoa trong rừng đào rơi như mưa, rất nhiều cành đào vì bọn ta tranh đấu mà rụng xuống đất, bị giẫm đạp thành bụi, không còn chút hương thơm.

Thế này cũng tốt, cùng đi vào chỗ chết, không cần lựa chọn, khổ não cũng ít đi nhiều.

Vuốt của hắn khó khăn lắm mới đâm vào cơ thể ta nhưng đột nhiên dừng lại. Hắn vừa dừng lại là ngừng luôn, không di động thêm chút nào. Mà kiếm của ta cũng đâm vào giữa lồng ngực hắn, ta có thể thu phát như thường, vừa cảm thấy hắn ngừng lại, chớp mắt trong đầu lại đưa ra lựa chọn. Ta có thể ngừng lại không tổn thương hắn cũng có thể tiếp tục đâm xuống. Nếu ta dừng lại thì sau đó nên làm gì đây? Ta sẽ không bao giờ rời khỏi hắn, tình nguyện làm một người phụ nữ tầm thường bên yêu quái, rồi từ từ già đi sao. Ta không thể làm vậy, tuyệt đối không thể làm như vậy. Ta cắn răng, kiếm vẫn đâm tiếp, đâm vào lồng ngực của hắn.

Đúng là kiếm tốt, cho dù đâm vào máu thịt cũng không bị trở ngại chút nào, thành thạo, nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh trái tim. Dù sao ta cũng không muốn hắn chết, nhưng hắn vẫn sẽ bị thương.

Hai người chúng ta bất động tại chỗ, hắn nhìn ta chằm chằm, cười buồn bã: “Nàng ghét ta đến vậy ư?”

Dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khoe miệng hắn. Đầu ta trống rỗng, không hiểu sao lại nghĩ tới một vấn đề. Người ta vẫn nói thạch sùng là một loại động vật lạnh lùng, ngay cả máu cũng có màu lục, thật ra cũng không phải như vậy, thì ra máu của thạch sùng cũng màu đỏ, ấm áp, sánh đặc hệt như máu của bất cứ con người nào.

Kiếm đâm vào người hắn cũng không sâu, ta chỉ muốn khiến hắn tuyệt vọng.

Nhưng hắn lại dùng sức xô người về phía kiếm, ta kinh ngạc định thu tay thì không kịp. Kiếm đã đâm thấu qua cơ thể hắn, mà khoảng cách giữa ta và hắn bỗng chỉ còn trong gang tấc.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta, thấp giọng nói: “Nàng đã ghét ta như vậy thì ta thà chọn chết đi. Thành tiên thì thế nào? Trường sinh bất lão thì sao? Nếu phải sống cô đơn ngàn vạn năm không bằng sống sung sướng một ngày.”

Khoe mắt ta bắt đầu ươn ướt, ta kinh hãi, ta đang khóc sao? Không thể, ta tuyệt đối không thể rơi lệ. Ta là người tu đạo, tuyệt đối không thể rơi lệ vì bất cứ nam nhân nào vả lại hắn cũng đâu phải nam nhân, chẳng qua chỉ là yêu mà thôi.

Ta gắng sức cắn chặt răng, rút kiếm ra. Tuy một kiếm này đâm vào rất sâu nhưng cũng không đâm trúng tim hắn, có lẽ hắn sẽ cần an dưỡng rất lâu, nhưng hắn vẫn có thể sống tiếp. Bởi vì hắn là yêu, sức sống vượt xa con người.

Ta lạnh lùng quay đầu đi, không để cho nước mắt chảy ra. “Người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Lát sau, một tiếng thở dài yếu ớt từ phía sau truyền tới, lại một lúc nữa, rừng đào yên tĩnh như đã chết, chỉ còn sót lại tiếng gió xào xạc.

Lúc ta quay đầu lại thì chẳng biết hắn đã đi đâu, trên mặt đất vẫn còn một vũng máu đỏ sẫm.

Ta chậm rãi quỳ xuống trước vũng máu. Dẫu sao ta vẫn chưa rơi lệ, trong lòng vừa đau đớn vừa vui sướng, cho đến cuối cùng ta vẫn chưa từng rơi lệ.

Ngày hôm sau, ta tắm rửa thay y phục, đem quả bàn đào kia ra. Thanh Điều bay vào rừng lần thứ hai, nó mở miệng nói: “Ăn bàn đào sẽ quên hết mọi tình ái trên thế gian.”

Ta cười, ta vốn không có tình ái cũng chưa từng yêu nam nhân nào. Chính xác mà nói, ta chỉ từng ở chung với một yêu quái một khoảng thời gian. Hai sinh linh cô độc đã từng cùng nhau vượt qua những ngày trong kiếp phù du tịch mịch này. Có lẽ bởi vậy nên ta mới dần bận lòng vì hắn còn hắn cũng không muốn rời khỏi ta mà thôi.

Ta ăn bàn đào xong thân thể càng lúc càng nhẹ, nhẹ như đoá hoa rơi chưa biết tiền đồ, lòng cũng càng ngày càng nhẹ, nhẹ như hạt bụi trần bé nhỏ giữa nhân gian. Ta thổi một khúc khèn lần cuối, trong bản nhạc, ta

chậm rãi bay lên không trung. Quay đầu lại nhìn, phía dưới là rừng hoa đào ta đã sống nhiều năm. Ta đi rồi, rừng đào khó tránh khỏi cô quạnh.

Hắn có còn trở lại không?

Suy nghĩ của ta dừng lại trong đám mây của Côn Luân. Khuôn mặt của hắn dần dần mờ nhạt không rõ, không còn lưu lại chút vết tích nào.

Ta bắt đầu cuộc sống của tiên tử, hết thấy những gì ở trần thế đều chẳng liên quan đến ta nữa. Người cũng được, yêu cũng tốt, tất cả đều đã rời xa ta, suốt đời cũng không gặp lại nữa.

8. Chương 8

[8]

Có lẽ do trúng độc nên ta dần mất đi pháp lực đồng thời nhớ lại ít chuyện cũ vốn đã quên mất vì đồng pháp lực đó. Một ngàn năm đã trôi qua, yêu quái đó vẫn chưa từng tu luyện thành tiên sao?

Ta vịn cửa đi ra, nhìn hoa đào nở đầy sân cung Trường Dương. Mặc dù còn trong mùa xuân sức sống bừng bừng, những cánh đào đã phất phơ trong gió. Đông Phương Sóc lặng yên đi tới bên cạnh ta, sắc mặt của hắn còn tái nhợt hơn cả ta. Hình như hắn rất mệt mỏi nhưng vẫn cười hỏi ta: “Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?”

Ta trầm ngâm nhìn hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia. Đôi mắt ấy nhìn rất quen, lẽ nào yêu quái kia chẳng những không tu luyện thành tiên mà trái lại còn rơi vào luân hồi? Kiếm của ta không đủ giết chết hắn, vì sao hắn lại chết được?

Hắn đỡ lấy ta: “Ta đang thử luyện thuốc mới, nhất định sẽ tìm được phương pháp giải độc.”

Ta thấy tay hắn run nhẹ, mạch máu hơi hiện màu xanh nhạt.

Ta nắm lại tay hắn, nó lạnh như băng, không hề giống như trước kia. Ta nhìn hắn chằm chằm: “Người cũng trúng độc ư?”

Hắn mỉm cười, không thêm đề ý: “Ta chỉ đang thử độc tính thôi, không phải trúng độc.”

Ta im lặng một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: “Đó là độc thạch sùng!”

Hắn ngẩn ra, sắc mặt dần lạnh: “Sao nàng biết?”

Ta cười cười, thản nhiên đáp: “Ta đoán thế.”

Hắn lo lắng suy đoán ý ta, chậm rãi nói: “Cho dù là kịch độc gì ta cũng sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Hai người chúng ta lặng lẽ đối mặt, trong lòng đều có tâm sự. Ta không muốn biết vì sao hắn lại tới, sau ngàn năm tu hành, cuối cùng ta cũng nhận ra lời hắn nói rất chí lý: sống cô đơn ngàn vạn năm còn không bằng sống sung sướng một ngày.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể tìm được giải dược.

Mùa hoa đào dần trôi qua, theo sự tàn lụi của những cánh đào, sinh mệnh của ta cũng từ từ tan biến. Ta bắt đầu nằm trên giường bệnh, không đứng dậy được, cho dù là ban ngày cũng ngủ rất sâu. Thời gian ngủ càng lúc càng nhiều, thời gian tỉnh táo trong một ngày cũng chẳng còn mấy.

Những lúc ngẫu nhiên khôi phục ý thức, ta liền thấy khuôn mặt ngày càng tiều tụy của hắn, so với ta, nhìn hắn càng giống người trúng độc hơn. Ta chỉ mất đi tiên pháp, chỉ ngủ như điên mà thôi, còn khí sắc thì vẫn như trước, khuôn mặt vẫn tươi sáng như hoa đào, hoặc có lẽ còn diễm lệ hơn một chút. Cái này không thể không xét tới công lao của ánh sáng nhật nguyệt cùng đồ ăn thức uống nơi trần gian. Lúc còn ở Côn Luân, ta chỉ ăn mỗi bách hoa đan.

Bây giờ ta giống như một phạm nhân, một ngày ăn hai bữa, tuy đều là đồ chay nhưng đồ ăn trong cung thay đổi liên tục, dù chỉ là thức ăn chay cũng rất đa dạng rồi. Dần dần, ta bắt đầu hoài niệm kiếp sống ở

rừng đào, hằng ngày khi ngồi thiền có thể lặng lẽ ngồi bên hần. Mặc dù vẫn yên lặng nhưng có một người làm bạn bên cạnh không thể giống ngồi một im lặng một mình.

Ta cứ nặng nề thiếp đi như vậy, cứ tưởng rằng sẽ ngủ cho tới khi sinh mệnh kết thúc. Ta sẽ chết đi trong lúc ngủ sao? Ta vẫn không thể tin được, dù sao ta vẫn là tiên tử mà. Dù là một tiên tử thất bại nhưng cũng vẫn là thần tiên, chẳng lẽ lại chết vì độc của yêu quái?

Có lẽ tận nơi sâu nhất trong lòng ta vẫn luôn chờ ngày này, ta sẽ bình thản chết đi, chấm dứt kiếp sống tu hành không bao giờ ngừng đó. Có lẽ ta sẽ được quay về luân hồi! Nếu kiếp sau được làm người, ta sẽ vĩnh viễn không tu tiên nữa.

Nhưng cuối cùng ta vẫn không chết. Có một ngày ta mở mắt ra, những gì trước mặt lại lần nữa thay đổi.

Thân thể ta nhẹ như chim yến, pháp thuật đã mất lần nữa trở lại với ta. Độc của ta đã được giải rồi sao?!

Ta vươn tay, lỗ nhỏ ở lòng bàn tay vẫn thế, xem ra nó sẽ trở thành ấn ký của ta suốt đời. Nhưng lỗ nhỏ kia không còn màu đen nữa, bên trong cũng không còn độc được, tất cả vẫn như cũ, những ngày trúng độc kia giống như một giấc mơ không có thực.

Ta bước ra khỏi chỗ ở, nữ tử trong cung vẫn y nguyên. Các nàng lặng lẽ đi lại, tựa như những bóng hồng đang trôi nổi. Ta kéo một cô gái hỏi nàng Đông Phương Sóc đã đi đâu.

Về mặt nàng ta cổ quái nhìn ta: “Ngài ấy đã đi rồi, nói rằng sẽ tới rừng đào bên cạnh Tây hồ.”

Rừng đào?!

Độc của ta... “Cô có biết hần dùng cách gì để giải độc cho ta không?”

Cô gái kia lắc đầu: “Ngài ấy đi rất vội, cũng không để lại lời nhắn nào.”

Ngự được phòng ở cung Trường Dương vẫn còn những đan dược chưa từng dùng, còn có vài xác thỏ chưa được chôn, rốt cuộc hần đã dùng biện pháp gì để giải độc cho ta?

9. Chương 9

[9]

Ta đi về phía Tây hồ, đó là quê nhà ở trần gia của ta. Ngàn năm trôi qua, tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ, triều đại ở trần gian cũng đã thay đổi rất nhiều lần, Tây hồ nhất định cũng đã khác trước.

Rất nhanh ta đã tới ven hồ, hồ vẫn ở nơi đó, núi xanh cạnh hồ vẫn y nguyên. Sóng Tiền Đường, trăng Tây hồ, có lẽ dù qua thêm ngàn năm nữa cũng sẽ không thay đổi.

Bỗng nhiên, ta nhìn thấy một mảnh rừng đào hồng phấn, đã qua ngàn năm, rừng đào vẫn như trước?

Ta dừng lại ở tiền đình trong rừng đào, lòng thấp thỏm bất an. Ta đã rời khỏi đây một ngàn năm, ai đã chăm sóc rừng đào vậy?

Từ trong rừng truyền ra tiếng hô dịu dàng của một cô gái: “Tiểu Bạch, đừng chạy, Tiểu Bạch, người muốn chạy đi đâu?”

Được gọi là Tiểu Bạch, chắc hẳn phải là một con thỏ trắng nhỏ rồi? Ta âm thầm suy đoán nhưng thứ hiện ra trước mắt lại khiến ta kinh hãi. Một con thạch sùng rất lớn chạy từ trong rừng, nó vừa thấy bên ngoài có người liền lập tức quay lại.

Con thạch sùng đó lớn như vậy, hẳn phải được nuôi hơn ngàn năm rồi, có lẽ cũng đã thành yêu.

Cô gái trong rừng kêu: “Người dám trốn nữa ta đem người đi mài thành chu sa.”

Một cô gái mặc áo hồng xuất hiện trước mặt ta. Ta giật mình, cô gái kia, cho dù là quần áo hay vóc dáng đều giống hệt như ta của một ngàn năm trước.

Hai người chúng ta bốn mắt nhìn nhau, nàng ta có một đôi mắt rất quyến rũ, thoát nhìn giống như đã từng quen biết.

Nàng nhìn ta nhưng không hề kinh ngạc, trái lại còn nở một nụ cười khôn khéo: “Cuối cùng ngươi cũng tới.”

“Cô biết ta sẽ tới ư?”

Cô gái kia cười cười: “Ta đã đợi ngươi một ngàn năm rồi.”

Lại có một người chờ ta một nghìn năm? “Nghìn năm trước, ta biết cô sao?”

Cô gái thần nhiên đáp: “Nghìn năm trước, ngươi cũng không thể tính là quen biết ta, thậm chí ngươi còn chưa từng gặp ta. Thế nhưng ngươi lại tùy tiện đoạt đi nam nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh ta, chàng vì ngươi mà rời khỏi ta, thậm chí vì ngươi mà vứt bỏ cuộc sống trường sinh bất lão của chính mình.”

“Cô...” Ta ngập ngừng, “Lẽ nào cô là tiểu thư của nông trang đó?”

Cô gái cười nhạt: “Thậm chí ngươi còn không biết tên ta, ta lại vì ngươi mà sống một nghìn năm rồi.”

“Vì ta mà sống một nghìn năm?” Xin chỉ giáo cho? Cô gái ở nông trang kia rõ ràng chỉ là phạm nhân, sinh mệnh của nàng sao có thể vượt quá trăm năm.

“Ta cũng từng cho rằng mình rồi sẽ gả cho ngươi ta, sống thế đến hết đời nhưng ta lại không cách nào quên được chàng. Từ lâu ta đã biết chàng là yêu, chàng cũng chưa bao giờ lừa gạt ta. Chàng cũng chưa từng ép ta làm chuyện gì, tất cả đều chỉ là ta cam tâm tình nguyện.”

Nàng lạnh lùng nhìn ta: “Ngươi có hiểu thế nào là yêu một người không?”

Ta kinh ngạc, vô thức lắc đầu.

Nàng ngửa mặt lên trời cười dài: “Dĩ nhiên ngươi không thể hiểu được bởi vì ngươi chưa từng yêu ai khác, ngươi chỉ yêu chỉ mình.”

Ta chỉ yêu chính mình?!

“Chàng rời ta mà đi, ta vẫn không thể thuận theo lệnh của cha mẹ mà gả ột nam tử môn đăng hộ đối, bởi vì ta đã biết thế nào là yêu một người. Ta không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Vì nguyên nhân này, ta bị cha mẹ nhốt trong tiểu viện, không có tự do. Nhưng có hề gì, cho dù cô độc chết già thì cũng là lựa chọn của ta. Sau đó không lâu, chàng bị trọng thương, lần thứ hai xuất hiện trước mặt ta.”

Sau khi hấn bị thương liền rời đi, hóa ra là đi tìm nàng.

“Ta cầu chàng dẫn ta đi nhưng chàng chỉ cười lắc đầu. Chàng nói tuy chàng thấy rất có lỗi với ta nhưng vẫn thỉnh cầu ta đồng ý sống sót thay chàng. Ban đầu ta hận chàng đến tận xương tủy, không phải vì chàng mê hoặc ta mà vì chàng không đếm xỉa đến ta mà rời khỏi. Nhưng khi nhìn thấy chàng hấp hối, ta vẫn cứ đáp ứng yêu cầu của chàng. Ta cũng không biết, thì ra thay chàng sống sót lại là việc thống khổ, tịch mịch đến vậy.”

Thống khổ tịch mịch... Ta im lặng không nói gì, mọi người đều sợ cái chết nhưng chưa từng trường sinh sao có thể hiểu được sự đáng sợ của trường sinh.

“Chàng đem nội đan đã tu luyện rất lâu cho ta, bảo ta rằng chỉ cần có viên nội đan đó, ta có thể sống mãi. Chàng xin ta chăm sóc mảnh rừng đào này, bởi vì một ngày nào đó, người chàng đợi có thể sẽ quay lại nơi đây.”

Nàng cười sâu thẳm: “Ta biết người chàng đợi là một nữ tử nhưng ta vẫn khăng khăng làm theo tâm nguyện đó.” Ánh mắt lạnh buốt của nàng chiếu lên người ta: “Quả nhiên đúng như dự đoán của chàng, cuối cùng ngươi cũng quay lại rồi.”

Ta đã quay lại nhưng đây là tâm nguyện của ta sao? Hai con thạch sùng trốn trong rừng lén lút nhìn chúng ta. Từ lúc nàng nhận được nội đan thạch sùng, nàng đã không còn là người mà đã biến thành yêu quái thạch sùng rồi. Nếu lúc này lấy nội đan đó ra, nàng sẽ hóa thành một làn khói nhẹ. Thân xác của nàng đã thành cát bụi trong một ngàn năm này, sở dĩ nàng vẫn còn tồn tại hoàn toàn là vì nội đan đó.

Ta là tiên tử, tiên pháp cũng đã khôi phục nhưng lại chẳng có dưng khí hàng yêu trừ ma. Ai nói là nhiên nhân thì có tư cách phán xử sống chết của người khác? Ai nói cứ là yêu thì không nên tồn tại trên thế gian này?

Khi ta đối mặt với cô gái vốn là người mà bây giờ đã thành yêu kia, ta biết chính nàng đã tính toán để khiến ta đến đây. Nhưng ta lại không có cách nào oán hận được, thậm chí trong lòng còn có chút xấu hổ. Bởi vì một ngàn năm trước hay là cả sau này, ta đều thua xa nàng.

10. Chương 10

[10]

Theo năm tháng Đào hoa quán đã trở thành cát bụi, không còn tồn tại nữa. Nàng ta dùng một tảng đá lớn xây phòng rồi sống trong nhà đá. Trong phòng không có đồ đạc gì ngoài một chiếc giường đá lạnh lẽo. Ta không thể tưởng tượng ra một cô gái trẻ xinh đẹp như vậy đã làm thế nào để sống trong gian thạch thất lạnh giá này suốt một ngàn năm, nổi cô đơn của nàng có lẽ còn hơn ta rất nhiều.

Bởi vì ta đã quên hết còn nàng vẫn nhớ rõ quá khứ.

Hai con thạch sùng lớn kia xoay xoay thân thể xấu xí, đi sau lưng nàng. Nàng ta cũng là yêu quái thạch sùng, chẳng qua không có thể xác của thạch sùng mà thôi. Nàng đối với hai con thạch sùng cực kỳ dịu dàng, giống như đang đối đãi với người thân vậy.

Ta rất muốn hỏi nàng xem Đông Phương Sóc có đến đây không nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra tiếng.

Hai người chúng ta lặng lẽ đối diện nhau trong gian nhà đá, đau khổ chờ đợi, nhưng không ai biết mình đang chờ cái gì.

Dần dần lòng ta xuất hiện cảm giác thân thiết với nàng, tuy rằng nghìn năm trước ta mới chỉ nhìn thoáng qua cái bóng của nàng, nhưng trải qua một ngàn năm, cảnh còn người mất, có thể gặp lại cũng coi là duyên phận hiếm có.

Nàng có tập tính của thạch sùng, lúc an tĩnh liền như một bức tượng, không hề di động mảy may. Hai con thạch sùng canh giữ bên cạnh nàng, ba sinh linh tạo thành một bức tranh thê lương, xen giữa mỹ lệ và xấu xí.

Ta cảm nhận được sự tuyệt vọng của nàng, cũng giống như ta vậy.

Nỗi tuyệt vọng của chúng ta là bởi cuộc sống trường sinh cùng tương lai mịt mờ không thể đoán trước. Chỉ cần tiếp tục sống, nỗi tuyệt vọng đó sẽ hình với bóng, mãi mãi không dứt. Nhưng chúng ta lại chỉ có thể tiếp tục sống mãi như vậy, mãi mãi chịu đựng nỗi tuyệt vọng đau tận xương tủy ấy.

Ta là tiên nhân, vốn không cảm nhận được đau khổ vui sướng gì đó nhưng dù sao ta cũng chưa thực sự vong tình, chỉ cần sinh linh có tình thì sẽ không thể thoát khỏi sự đau khổ trong linh hồn.

Một tiếng động rất nhỏ từ ngoài phòng truyền tới, hai tên thạch sùng lập tức chạy ra ngoài. Nàng ta chạy theo chúng, mặc dù tỏ vẻ thần nhiên nhưng mặt nàng đã có vẻ lo lắng rất kỳ lạ.

Dù sao hắn cũng là người phạm, tuy xuất phát sớm hơn nhưng tới rừng đào còn trễ hơn cả ta.

Ta ra khỏi nhà đá thì thấy hắn dựa vào một gốc đào, ngay cả môi cũng đã biến thành màu xám trắng, đó là màu của thạch sùng.

Hắn thấy hai người chúng ta nhưng cũng không hề giật mình chỉ cười thần nhiên: “Nàng cũng tới rồi.”

Ta gật đầu. Lúc này ta đã biết hắn dùng cách gì để cứu ta, chắc chắn hắn đã dùng máu trong cơ thể để trao đổi nên ta mới được cứu, còn độc lại dời hết lên người hắn.

Nhưng ta không hề thấy cảm động, có lẽ tu hành suốt nghìn năm đã đúc thành ý chí sắt đá, hoặc có lẽ là vì ta sớm đã đoán được chuyện này sẽ không kết thúc như thế. Trong ba người chúng ta, vẫn có cái gì đó cần phải giải quyết, nếu đời này chưa giải quyết xong, nó sẽ kéo dài đến kiếp sau.

Nhưng ta không muốn tiếp tục dây dưa nữa, nếu Kim Mẫu nương nương lệnh cho ta xuống trần, ắt hẳn bà cũng đã nhìn ra trần duyên của ta.

Duyên trần còn chưa dứt sao có thể làm một thần tiên thanh tịnh, vô vi(1).

Ta nhận ra ánh mắt của nàng nhìn Đông Phương Sóc, thâm tình như vậy, ngay cả ngàn năm cô đơn cũng không thể tiêu trừ sao? Hoặc có lẽ ta vẫn không thể hiểu được cái được gọi là yêu, khi yêu một người, dù là bãi bể cũng có biến thành nương dâu.

Nàng quay đầu nhìn ta: “Chàng sắp chết rồi.”

Ta gật đầu, hẳn là con người, ngay cả tiên tử cũng không thể chịu đựng được loại độc đó, làm sao hẳn có thể chống đỡ được?

“Người thật sự muốn nhìn thấy chàng chết sao?”

Ta cười hờ hững: “Vậy ta nên làm gì đây?”

Trong mắt nàng chợt lóe lên một tia quỷ dị, “Độc của thạch sùng, thế gian không có thuốc chữa, ngay cả ta cũng không giải được.”

Ta gật đầu. Thế gian không thuốc chữa, cũng không phải thật sự không có thuốc chữa.

Quả nhiên, nàng nói tiếp: “Chỉ có một thứ mới giải được độc thạch sùng.”

“Cái gì?” Ta nhàn nhạt hỏi.

“Quả bàn đào!” Đôi mắt quyến rũ mà tuyệt vọng của nàng cuối cùng cũng hiện ra chút hi vọng: “Chỉ cần người quay về Côn Luân trộm lấy bàn đào là có thể giải được độc của chàng.”

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng lần đầu ửng đỏ, ta biết vì sao nàng lo lắng như vậy. Bàn đào không những giải được độc thạch sùng mà còn có thể khiến Đông Phương Sóc trường sinh bất lão. Nếu Đông Phương Sóc trường sinh thì có thể ở bên nàng ta mãi mãi.

Cô gái đáng thương, dù nàng là người hay yêu thì nguyện vọng lớn nhất trong lòng nàng chẳng qua chỉ là ở cùng một chỗ với người nàng yêu mà thôi. Nhưng ta lại không thể đi trộm bàn đào vì nàng.

Ta nhìn về phía Đông Phương Sóc, hẳn im lặng nhìn ta chăm chú, bốn mắt chạm nhau, hẳn luôn đoán được ý nghĩ của ta, hẳn đã ngờ tới ta sẽ không đi trộm bàn đào.

Nụ cười bên môi hẳn có chút trào phúng, tựa như yêu quái một ngàn năm trước, “Trong lòng nàng, ta vẫn không có gì quan trọng.” Hẳn lắm lắm như đang nói một mình.

Phức tạp như thế chỉ là để chứng minh địa vị của người trong lòng ta sao? Tính ta vẫn bướng bỉnh như trước, nhưng cũng không hẳn chỉ là tính cách. Một số chuyện có thể nhượng bộ nhưng cũng có một số việc ta không thể nhượng dù chỉ là nửa bước. Ta có thể chết vì người nhưng không thể đi trộm bàn đào cho người.

Ánh mắt quyến rũ của nàng kia dần hiện lên chút ý hận: “Người thật sự muốn chàng chết ư?”

Ta cười thản nhiên: “Hắn chỉ là con người bình thường, bây giờ không chết, qua vài chục năm nữa cũng sẽ chết.”

Nàng ta cắn răng, khuôn mặt lộ ra sắc xanh, là màu của thạch sùng. Hiển nhiên, nàng đã phần nộ đến cùng cực. Nàng biết ta nói không sai, cho dù bây giờ Đông Phương Sóc không chết, vài chục năm nữa hẳn cũng sẽ chết, trừ phi...

Trừ phi hẳn ăn bàn đào.

Nàng ta cố sức áp chế lửa giận, rồi đột nhiên hạ hai đầu gối, quỳ rạp xuống đất: “Bàn đào đã kết quả rồi, người là tiên tử trông coi bàn đào. Với người khác chuyện này khó như lên trời nhưng với người lại dễ như trở bàn tay. Ta không thể chịu nổi cuộc sống cô đơn như ngàn năm kia nữa, ta chỉ cầu xin người, trộm một quả bàn đào, chỉ cần một quả là chàng có thể trường sinh rồi.”

Ta cười tàn nhẫn, lấy hạt đào từ trong ống tay áo ra: “Nếu người thật sự muốn bàn đào như vậy thì làm cho cái hạt này nảy mầm đi.”

Nàng ta kinh ngạc, gương mặt lúc xanh lúc trắng. Ta nghĩ nàng hẳn đang tức giận khó nén, có lẽ còn muốn giết ta nữa.

Nếu thật sự như vậy, ta thà chết trong tay nàng. Ta ghét hai lựa chọn đang đặt trước mặt, trộm hay là không trộm, loại nào ta cũng không muốn chọn.

Tay nàng run nhẹ, sắc mặt càng lúc càng xanh. Đúng lúc ta cho rằng nàng không thể kiềm chế được nữa thì nàng bỗng nhận lấy hạt đào trong tay ta: “Được! Ta không tin mình không trồng được cây bàn đào này.

Nàng xoay người đi về bờ suối ở hướng mặt trời, lấy tay móc đất rồi đặt hạt đào xuống. Ta thấy nàng tỏ vẻ thành kính quý gối trước đồng đất nho nhỏ ấy, tựa như thứ nàng chôn xuống không phải là hạt giống mà là hi vọng của nàng vậy.

Ta bồi thêm một câu khiến nàng càng tuyệt vọng: “Cho dù hạt giống này có thể nảy mầm thì cũng phải ngàn năm nữa mới kết quả.”

Cuối cùng nàng không thể nhịn được nữa, yêu khí ngưng tụ lên hai gò má xanh xám, nàng nhìn ta thật hung dữ, giống hệt vẻ mặt của hắc lưc cướp bàn đào nghìn năm trước.

Bỗng nhiên, ta hiểu ra tại sao mình cảm thấy thân cận với nàng, không chỉ vì nàng là người mà một ngàn năm trước ta từng nhìn thấy bóng dáng, mà còn bởi trong cơ thể nàng có nội đan của hắc lưc. Nội đan kia khiến ta có cảm giác quen thuộc, giống như tên yêu quái ngàn năm trước vậy.

Nàng nghiêng răng nói: “Cho dù bao nhiêu năm ta cũng sẽ đợi, đợi cho đến khi bàn đào ra hoa kết quả.”

Thế nhưng chắc gì mỗi kiếp cô đều có thể tìm được hắc lưc.

Đông Phương Sóc bình thần dựa vào gốc đào, thờ ơ lạnh nhạt, tựa hồ tranh chấp của nữ tử chúng ta không liên quan gì đến hắc lưc.

Trên trời mây trắng ẩn hiện, trần gian hoa rơi lá tả, thần linh nơi cửu thiên thập địa liệu có từng nhìn thấy trong rừng đào nho nhỏ bên bờ Tây hồ này, có ba sinh linh đau khổ, đang dồn ép lẫn nhau?

11. Chương 11

[11]

Nàng ta bắt đầu nghĩ mọi biện pháp để giết chết ta, thiết kế vài cơ quan tại những nơi ta nhất định sẽ đi qua trong rừng đào, hoặc là triệu tập vài sơn tinh quỷ mị tới tấn công ta. Mỗi ngày nàng lại dùng một phương pháp khác nhau nhằm giết chết ta nhưng vẫn không thể thành công.

Ta đã khôi phục tiên pháp, không cần ăn cơm cũng không tới gần nàng, giống hệt như một tiên nữ chẳng quan tâm sự đời. Nhưng ta biết mình không xuất trần được nữa, không phải vì duyên trần chưa dứt mà là vì trần tâm của ta chưa chết.

Hơi thở của Đông Phương Sóc rất suy yếu, ngày sống có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hằng ngày hắc lưc ngồi giữa rừng đào, nhìn hoa đào trên cây cùng hoa rơi dưới tán cây. Tuy rằng nơi đây ở phía đông nam, mùa hoa dài hơn phương bắc, nhưng ngày lại ngày trôi qua, hoa đào vẫn cứ rụng xuống.

Không ai nhắc tới việc đi trộm bàn đào, ý kiến quái dị đó cũng rơi rụng dần như những cánh đào, dần biến thành bụi trong bùn đất.

Vào lúc cánh đào cuối cùng lìa cành, nàng hẹn ta gặp nhau trong rừng. Nàng cầm một thanh dao găm sắc nhọn, không biết đang nghĩ gì.

Ta thần nhiên bước tới, ta biết nàng không thể kiên nhẫn thêm nữa.

Nàng không nhìn ta, ánh mắt vẫn đặt lên thanh dao.

Ánh nắng chiếu lên lưỡi dao rọi tia sáng như tuyết, cũng chiếu rọi một tia sắc bén nơi đáy mắt nàng.

“Cô muốn giết ta sao?” Ta hỏi.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt quái dị, cười cười: “Ta giết người thì có thể cứu chàng sao?”

Không cần ta trả lời, hai người chúng ta đều biết đáp án. Cho dù có giết ta cũng không thể cứu hân. “Người đã biết độc đó không có thuốc giải, cũng biết hân sẽ giải độc cho ta, vậy sao còn dùng tới loại độc này?”

Nàng cười thâm: “Chỉ vì hai người bọn ta đều muốn đánh cuộc một lần.”

Đánh cuộc cái gì? Có gì đáng để đem mạng mình ra cược?

“Chàng muốn biết, đến cùng trong lòng người, chàng quan trọng hơn hay là thân phận tiên tử kia quan trọng hơn. Dù đã qua một nghìn năm nhưng chàng vẫn không cam lòng.” Hân không cam lòng, không cam tâm ta lựa chọn trở thành tiên tử mà rời bỏ hân.

“Ta cũng không cam tâm.” Nàng không tâm là bởi hân chọn ta nên rời bỏ nàng.

Còn ta thì sao? Liệu ta đã cam tâm chưa?

“Ta cũng muốn chứng minh một việc.”

Lòng ta chợt có cảm giác chằng lành, để chứng minh một việc quan trọng đến vậy sao?

“Chứng minh ta yêu chàng hơn người. Để khiến chàng hiểu ra điều này, ta không tiếc dùng loại độc không giải được. Tâm ý của chàng đều đặt lên người người, ta biết chàng sẽ giải độc cho người. Ta và chàng đều muốn biết liệu người có đi trộm bàn đào vì chàng không. Nếu người đi trộm bàn đào, người sẽ không còn là tiên tử còn chàng lại có thể trường sinh. Hai người bên nhau suốt đời là chuyện ta không muốn nhìn thấy nhất, nhưng nếu thật như vậy, ta cũng không thể làm gì. Nhưng cuối cùng người đứng như dự đoán của ta, người không muốn rời bỏ thân phận tiên tử, người thà rằng nhìn thấy chàng chết.”

Ta im lặng không đáp, chúng ta đều có thể chết. Người cũng tốt, yêu cũng được, cho dù là tiên tử cũng đều do số phận dẫn dắt, khi số mệnh đã tới, sao có thể chỉ lo cho thân mình.

Nàng cười thật vui vẻ, đôi mắt càng thêm quyến rũ, mỹ lệ: “Nhưng ta không thể, vì chàng, ta không cần gì cả.”

Nàng vung thanh dao trong tay nhưng không phải hướng về ta mà là hướng vào bụng nàng. Dưới rốn ba tấc là đan điền. Có cầu, dù người, yêu hay là thần tiên đều đem nội đan vất vả tu luyện được giấu ở đó.

Dao găm trong tay nàng hân do danh gia đúc ra, thổi một sợi tóc lên sẽ đứt ngay, lúc giết người trên đao cũng không dính vết máu. Bởi vậy khi nàng dùng nó đâm vào bụng mình, thân đao vẫn sáng chói như trước. Lưỡi dao sáng như tuyết phản chiếu bóng mây trên trời, phản chiếu cảnh đào đã rụng hết hoa, phản chiếu đôi mắt quyến rũ của nàng kia, cũng sự quyết tuyệt lạnh lẽo trong mắt nàng.

Nàng đưa tay đặt vào trong bụng, lấy ra một viên nội đan nho nhỏ. Cái gọi là nội đan, dù là dốc hết công sức tu luyện ra nhưng không phải ai cũng biết hình dạng của nó ra sao.

Nàng lại nâng nội đan tới trước mặt ta. Chẳng qua chỉ là một viên màu đỏ nho nhỏ, đập nhẹ nhẹ, như có như không. Nàng cười: “Nội đan này là ngàn năm trước chàng cho ta, bây giờ ta trả lại cho chàng. Ta vì chàng mà canh giữ vườn đào và nội đan trong một nghìn năm, là sống hay chết, quên mất kỷ ức đều không quan trọng. Ta chỉ mong viên nội đan này có thể cứu chàng!”

Ta cắn răng, nhận lấy nội đan kia. Cuối cùng ta cũng nhớ ra mình vẫn chưa biết tên nàng, “Cô tên là gì?”

Nàng cười khê: “Ta tên Đào Hoa!”

Nội đan dời từ tay nàng sang tay ta, trong nháy mắt nàng đã hóa thành một làn bụi tản mạn khắp phía trong vườn đào.

Ta nâng nội đan lên, nhiệt lượng từ nội đan nhẹ nhàng làm nóng tay ta. Thì ra nội đan lại nóng đến vậy, nóng tới mức làm bỏng tim người.

Ta quay đầu, hân đã đứng đằng sau, ánh mắt hai chúng ta đều đặt lên viên nội đan. Một lát sau, hân mới mỉm cười, nói vu vơ: “Dùng nội đan của thạch sùng phối với thuốc, luyện thành chu sa, đó chính là thủ cung sa(2) trong truyền thuyết.”

Hắn nhận lấy nội đan rồi xoay người đi về phía nhà đá.

Ta chợt cảm thấy mệt mỏi, chúng ta đau khổ dồn ép lẫn nhau như vậy rốt cuộc là để làm gì?

12. Chương 12

[12]

Quả nhiên hắn không dùng tới viên nội đan đó mà đem nó nghiền vụn ra. Nghiền xong, hắn thêm nhiều vị thuốc phức tạp. Trong lúc hắn làm việc, hai con thạch sùng to lớn sẽ canh giữ bên cạnh, im lặng đứng quan sát.

Bây giờ ta không còn nghĩ chúng xấu xí nữa, trái lại còn nhìn ra một tia quyến luyến không muốn bỏ trong mắt chúng. Yêu cũng vậy, động vật cũng thế, đại khái đều giống con người, vì tình mà bị tổn thương, vì tình mà khổ, vô tình nhất trên đời chính là thần tiên.

Chế xong thủ cung sa, hắn liền nhỏ lên cánh tay của ta. Ta hỏi hắn vì sao phải làm vậy.

Hắn cười đáp: “Ta muốn biết nàng có còn trong sạch không.”

Đây đúng là việc thừa, không phải nữ tử thuần khiết thì không thể trở thành thần tiên.

Chu sa đỏ thắm ngưng tụ trên cánh tay, không hề rút đi, tựa như lệ máu ngàn năm. Có lẽ hắn làm vậy cũng không phải vì muốn nghiệm chứng ta có phải xử nữ không, chẳng qua là muốn lưu lại trên người ta một ấn ký, để ta lúc nào cũng nhìn thấy, lúc nào cũng nhớ tới.

Hắn biết rất rõ cách để dẫn vật tâm hồn ta, nhìn thì tưởng không có gì nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Sau đó hắn dần dần thích ngủ, bất kể là ngày hay đêm. Tỉnh thoảng được lúc thanh tỉnh, hắn sẽ hỏi ta: “Song Thành, kiếp sau, nàng sẽ ở đâu?”

Ta không đáp, kiếp sau, ta sẽ ở đâu đây?

Đào Hoa thì sao? Kiếp sau nàng sẽ ở nơi nào?

Chúng ta buồn bã đối mặt, không hề nhắc từ nào liên quan tới Đào Hoa.

Tính toán thời gian, bàn đào cũng đã kết quả rồi. Quả đúng như lời Đào Hoa đã nói, ăn cắp bàn đào đối với ta là dễ như trở bàn tay. Mà Kim Mẫu nương nương cũng không phải bà lão tàn nhẫn như người đời sau thường thích miêu tả, thực ra người rất từ bi. Có thể ta sẽ vì trộm bàn đào mà bị tước bỏ tiên giai nhưng ta vẫn có thể trở thành tán tiên tiêu dao trên mặt đất.

Nhưng ta vẫn không thể.

Ta không cách nào làm trái được, cũng không thể chịu đựng sinh mệnh kéo dài mãi mãi nữa. Ta thà chọn tử biệt. Đào Hoa đã đoán sai một việc, ta và hắn sẽ không thể nắm tay nhau mãi, kiếp này như thế mà kiếp cũng vậy, dù là đời sống kéo dài vài chục năm hay là thọ ngang trời đất. Ta chỉ có thể kẻ vai cùng hắn, đó là số mệnh của chúng ta.

**_*_*_*_

(1) vô vi: là tư tưởng của triết gia Lão Tử. Ông nói: “Vô vi nhi vô bất vi”, tạm dịch là: Không làm gì mà không gì là không làm. Hiểu một cách nôm na là, nếu bạn không làm gì cả tức là bạn đã làm tất cả. Thiên nhiên trời đất vốn đã vận hành thành chu kỳ tự nhiên, nếu chúng ta tác động vào một yếu tố nào đó thì cũng là làm đảo lộn chu trình trên. Nếu chúng ta không làm gì cả thì tức là đảm bảo được chu trình trên vẫn hoạt động bình thường.

(2) Thủ cung sa: Trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết. Thủ cung vốn là một giống tắc kè (thạch sùng, còn có tên là yển đình, tích dịch) được nuôi bằng 7 cân chu sa khiến thân thể có màu đỏ. Giã nát thủ cung bằng chày, được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, cách vai khoảng một tấc, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai.

13. Chương 13

Phần 3

[13]

Thực ra ngoài cách đó vẫn còn một cách để cứu hân.

Cửu Thiên Huyền Nữ và Tổ Nữ từng được nghe Hoàng Đế giảng Huyền tổ kinh. Từ đó, đạo thái bỗ dần được truyền bá trong dân gian. Ta là đạo cô tu luyện theo pháp Thái Ất, vốn coi thường những thứ đó, nhưng ta cũng biết ngoại trừ đi trộm bàn đào, đây đã là phương pháp duy nhất để cứu hân.

Chuyện này nói tiếp thì vừa mập mờ vừa thần bí, tóm lại, chỉ cần ta trở thành nữ nhân của hân, hân chiếm được nguyên âm của ta là sẽ được cứu. Hân không những khỏi hân mà nhờ đó có thể tu luyện thành tiên. Còn ta sẽ mất đi tất cả đạo pháp, trở thành nữ tử bình thường.

Có thể nói đây là một quá trình rất ăn khớp, hân cứu ta, ta lại cứu hân. Biện pháp sử dụng đại khái là giống nhau, hân vì ta mà hi sinh bản thân còn ta vì cứu hân cũng muốn hi sinh chính mình.

Ai hi sinh nhiều hơn đã không thể so sánh nữa, cũng không cần so sánh. Quan hệ giữa nam nhân và nữ nhân vốn đã như vậy, nếu không phải là người thiếu nợ ta thì cũng là ta thiếu nợ người. Huống chi quan hệ giữa hai người chúng ta lại càng thêm phức tạp, một người là tiên, một người từng là yêu.

Hoa đào rụng xuống, cây đã kết quả đầy cành. Ta hái những quả đào chín sớm nhất xuống, bắt đầu ủ rượu hoa đào. Phương pháp ủ rượu cũng không quá phức tạp, khó ở chỗ là phải dồn hết tâm tư.

Ta cẩn thận lột vỏ đào ra sau đó bỏ tất cả làm đôi, lấy hạt ra ngoài. Tiếp theo nghiền thịt đào cho sệt rồi để nó từ từ nhỏ ra nước. Sau khi nước đào lên men là thành rượu hoa đào.

Ta chậm rãi ủ rượu, hương thơm của rượu ngày càng thuần, uống vào là say. Ngoài ra, rượu này còn có tác dụng thúc tỉnh, khiến người uống trầm mê, quên hết tất cả.

Hân ngồi dưới tán cây nhìn ta ủ rượu, nhìn được một lúc lại mơ màng ngủ thiếp. Tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về tây, không thì cũng là lúc trăng đã lên cao. Hân luôn mờ mịt hỏi: “Ta vẫn đang ngủ sao?”

Ta mỉm cười trả lời: “Nằm mơ thấy gì vậy?”

Hân lắc đầu, “Rất lâu rồi ta chưa nằm mơ.”

Ngày rượu ủ xong, ta chúc rượu cho hân. Hân chưa từng hỏi ta vì sao lại ủ rượu, chỉ nghe lời uống hết một hũ. Lúc say rượu, khuôn mặt tuấn tú nhưng tái nhợt của hân hơi nhuốm sắc hoa đào. Hân nhìn ta không chớp mắt, cuối cùng cũng thốt ra câu mà một nghìn năm qua vẫn muốn nói: “Song Thành! Ta hận nàng!”

Ta cười, người phàm trần thường thích nói yêu càng sâu thì hận càng sâu nhưng ta biết, trong lòng hân, trải qua ngàn năm luân chuyển, yêu đã sớm thành cát bụi, chỉ còn mối hận ghi lòng tạc dạ mà thôi.

Hận – so với yêu thì càng cần thêm nghị lực và dũng khí.

Ta cởi áo trước mặt hân. Trong mắt hân dần hiện vẻ si mê. Ánh trăng cảm thông chiếu lên thân thể ta, tiếng chim kêu như xa như gần nghe thật thê thảm. Một con quạ đen vẫn đậu trên cành không nhúc nhích, một lát sau mới vỗ cánh bay lên. Từ giây phút hân chạm vào cơ thể ta, ta đã không còn là thần tiên nữa.

Nốt thủ cung sa trên cánh tay biến thành một giọt nước mắt màu đỏ, lặng lẽ chảy xuống, rơi vào lòng đất, tựa như cánh đào suy tàn thành bùn đất.

14. Chương 14

[14]

Đến lúc mặt trời mọc, hân đã tỉnh rượu. Hân nghi hoặc nhìn ra xung quanh. Trước khi hân tỉnh lại, ta đã sớm mặc lại y phục cho hân. Hân nhú mày, chuyện đêm qua đã chẳng còn nhớ mảy may, “Ta ngủ trong rừng hết một đêm sao?”

Ta mỉm cười, “Người uống say.”

Hắn xoay người ngồi dậy, mặt lộ chút bất an: “Rượu đó...”

Ta cắt ngang lời hắn: “Rượu đó rất mạnh, chỉ cần uống là say. Người đã uống hết cả hũ, sao có thể không say?”

Hắn nhú mào, “Nhưng tửu lượng của ta rất tốt.”

Ta nói: “Đó là rượu do tiên tử ủ ra, sao có thể coi giống như rượu ở trần gian?”

Hắn thoải mái trở lại thì chợt nhận ra thay đổi của bản thân: “Độc của ta được giải rồi sao?”

Ta đáp: “Rượu hoa đào còn có tên là rượu bất tử, tạm thời ngăn được độc tính trong người người, không cho độc phát tác.”

Ta không muốn nói chân tướng cho hắn biết, không muốn hắn biết được hắn có thể trường sinh còn ta thì dần dần già yếu, đến lúc chết đi lại lần nữa tiến vào vòng luân hồi.

Ta cẩn thận chăm chút cho hạt bàn đào, hi vọng hạt đó có thể nảy mầm. Nhưng bất kể ta chăm sóc chu đáo tới đâu, túi đất nho nhỏ ấy vẫn chỉ là túi đất nhỏ, không có chút sức sống nào.

Ta biết bàn đào rất khó trồng, ngay tại tiên cảnh cũng chỉ có một gốc duy nhất ở Dao Trì Côn Luân. Ở trần gian nơi con người sinh sống này, nó làm sao có thể dễ dàng nảy mầm thế được.

Hàng ngày ta đều tới nhìn bao đất nhỏ đó, nhìn rất lâu, tựa hồ như sinh mệnh của mình cũng đang dần tiến vào mặt đất.

Ta cảm nhận được sự suy nhược của cơ thể, xem ra việc ta mong mỏi đã sắp tới rồi. Ta sẽ không già đi, nhưng sẽ vì mất nguyên âm mà suy kiệt rồi chết. Nếu bây giờ ta tiếp tục tu luyện, tuy rằng không thể lấy lại đạo pháp nhưng ít ra cũng khiến thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi cũng không thành vấn đề. Nhưng ta không hề tu luyện, không thêm ngồi thiền, cũng không đọc bất cứ loại sách đạo pháp nào nữa. Ta bình thản chờ đợi cái chết, thậm chí còn mong nó đến nhanh một chút.

Ta chậm rãi học theo những phụ nhân bình thường, làm một ít cơm canh đơn giản. Mạng sống chỉ còn trong gang tấc, ta càng muốn làm những việc chưa từng làm trong một ngàn năm qua.

Đối với việc nhà, ta thật sự không thành thạo chút nào, mỗi lần làm cơm đều rất khó nuốt. Nhưng hắn vẫn ăn thật ngon lành, không để sót thứ gì.

Ta cảm thấy mình sức lực của mình dần yếu như một đứa trẻ, ngay cả việc tới bờ sông gánh nước về cũng phải đi một chút rồi ngừng. Ta cố hết sức che giấu trước mặt hắn, không để hắn nhận ra điểm khác lạ.

Nếu ta chết rồi, liệu hắn có đau lòng không?

Ta cũng ít khi nghĩ tới vấn đề này, thỉnh thoảng nghĩ đến lại khiến lòng rối như tơ vò.

Ta bắt đầu dâng hương cầu xin vào mỗi buổi tối, cầu xin Đông Nhạc Đại đế nghe được lời khẩn cầu của ta. Nữ tiên đều do Kim Mẫu ở Tây phương cai quản, còn nam tiên thì quy về Đông Nhạc Đại đế. Ta hy vọng Đông Nhạc Đại đế có thể nghe thấy tiếng kêu của ta, dẫn dắt hắn thành tiên.

Thành tiên rồi, hắn sẽ quên hết mọi việc ở thế gian, tất cả yêu hận tình thù đều tan thành mây khói. Hắn sẽ giống ta một nghìn năm trước, bởi quên lãng mà rời xa tình ái. Tuy rằng những ngày như vậy khó tránh khỏi cô quạnh nhưng dù sao người đã quên cũng sẽ hạnh phúc hơn người cứ nhớ mãi quá khứ rất nhiều.

Hàng đêm ta đều cầu xin nhưng trước sau vẫn không thể khiến Đông Nhạc Đại đế nghe thấy lời ta.

Ta cắn nát đầu ngón tay, rồi dùng tay viết chữ lên lá bùa, cứ viết mãi cho tới khi lá bùa màu vàng đã biến thành đỏ sẫm. Nếu trên trời thật sự có thần linh vậy thì sao lại trở mắt nhìn chúng sinh ở trần gian chịu khổ? Ta vốn là thần tiên nhưng trải qua hết lần này đến lần khác, ta đã hiểu quá rõ sự lạnh lùng tàn nhẫn cũng thờ ơ của thần tiên.

15. Chương 15

[15]

Khi tóc ta rụng xuống thành từng mảnh, ta biết mình không thể tiếp tục kéo dài thời gian nữa. Ta phải rời khỏi hắc, đi thật xa, nếu không ta sẽ chết trước mặt hắc.

Vào một buổi sáng sớm, ta lặng lẽ rời khỏi rừng đào. Mặt trời vừa mới mọc, chiếu sáng những giọt sương sớm đọng trên lá. Mỗi giọt sương đều trong suốt, long lanh tựa như một viên thủy tinh. Nhưng chỉ trong chốc lát, sương này sẽ hóa thành làn khói, biến mất dưới ánh nắng mai.

Ta vừa đi vừa nhìn những giọt sương đọng trên mỗi phiến lá. Gần đây có một bài phú điều rất lưu hành, là thể này:

Giới thượng lộ, hà dị hi, lộ hi minh triêu canh phục lạc, nhân tử nhất khứ hà thì quy.(1)

Người viết ra bài thơ này hẳn cũng giống ta, biết mình hẳn phải chết nên mới thưởng thức hạt sương vào buổi sớm!

Ta mờ mịt đi về phía trước, cũng không biết mình đang đi tới nơi nào.

Ta chỉ muốn tìm một nơi vắng lặng rồi yên tĩnh chết đi. Hắc hẳn sẽ cho rằng ta đã trở về Côn Luân tiên cảnh, kiếp này sẽ không gặp lại nữa. Đó chính là kết quả mà ta mong muốn. Cho dù qua một trăm năm nữa, hẳn sẽ phát hiện mình không thể chết được. Đến lúc đó hẳn sẽ hiểu rõ tất cả. Nhưng ta cũng đã chết, cuối cùng ta cũng có thể rời khỏi kiếp sống bi thương không ngớt này.

Có lẽ ta rất ích kỷ, nhưng ta không có nhiều dũng khí đến vậy. Chết mới là cách giải thoát dễ dàng nhất.

Ta cũng không biết mình đã đi bao lâu, mặt trời càng lúc càng chói chang. Giờ đã là giữa hè rồi! Bấm tay tính toán, ta tới nhân gian đã được khoảng ba bốn tháng.

Sau cùng ta phải ngồi xuống ven đường. Ta đã quá yếu ớt, ngay cả ánh nắng chói chang cũng không chịu được. Quang cảnh trước mắt như đang lồng vào nhau, sinh mệnh của ta, chưa bao giờ bắt lực đến vậy.

Khi mở mắt ra lần nữa, ta đã nằm trên một chiếc xe sang trọng. Xe này rất lớn, ta có thể thoải mái nằm xuống. Ngồi đối diện là một chàng thanh niên đáng vẻ anh dũng, trên người khoác một bộ long bào màu vàng rất chói mắt.

Long bào màu vàng, trên thế gian này chỉ có một người có tư cách mặc. Chẳng lẽ y là đương kim hoàng thượng?

Ta miễn cưỡng liếc y một cái. Người nọ tràn đầy hứng thú nhìn ta chăm chú. Ta từng nghe nói, y là một vị vua giỏi nhưng cũng là một ông vua ham mê nữ sắc.

Ta chỉ liếc y một lần rồi nhắm mắt lại ngay. Ta là người sắp chết, trên đời này không còn người nào hay bất cứ việc gì có thể khiến ta hứng thú.

Y không chịu được sự coi thường của ta, “Nàng biết trẫm là người phương nào không?”

Ta phì cười, nhắm mắt nói: “Người đã tự xưng trẫm, vậy đương nhiên chính là đương kim hoàng đế.”

Giọng điệu của y có chút kinh ngạc: “Nàng đã biết ta là hoàng đế vậy sao không quỳ lạy?”

Ta thản nhiên đáp: “Vì sao lại phải quỳ lạy?”

Y ngẩn ra: “Nàng không sợ ta giết nàng sao?”

Ta mở mắt ra nhìn thẳng vào y, nghiêm túc hỏi: “Người muốn giết ta ư?”

Y ngẩn ngơ, hoàng thượng có quyền sinh sát, nhưng y nói như vậy chỉ là để dọa cô gái nhỏ trong mắt y thôi. Y đáp: “Nếu ta muốn giết nàng thì dễ như thổi bụi.”

Ta cười, “Xin cứ tự nhiên!”

Ta tiếp tục nhắm mắt lại, ta là người sắp chết nên không hề sợ hãi.

Vậy mà y lại càng thêm luống cuống. Y im lặng một lúc lâu rồi nói: “Nàng không sợ chết?”

Ta muốn lừa y: “Ta không sợ chết bởi ta sắp chết rồi!”

Y nói: “Ta biết nàng đang mắc bệnh nặng nhưng ngự y trong cung vô số. Nàng còn trẻ như vậy, ta không tin không có ai cứu được nàng.”

Ta cười, thờ ơ đáp: “Người muốn cứu thì cứ cứu, sống có gì vui, chết có gì buồn?”

Ta không để ý tới y nữa. Nhưng ta càng như vậy, y lại càng hiếu kỳ, trong lòng càng không muốn bỏ. Trên đời này, con người đa phần đều cố chấp như thế, thật không hiểu rốt cuộc bọn họ đau khổ tìm kiếm điều gì?

Ta bị mang về kinh thành, lần nữa được thu xếp ở tại cung Trường Dương.

Có vài cung nữ nhận ra ta, khe khẽ bàn luận: “Cô gái kia, không phải nàng ta đã rời đi cùng Đông Phương đại phu rồi sao? Tại sao bây giờ lại trở về cùng bệ hạ?”

Cung đình vốn là nơi thường phát sinh tin đồn, lời đồn về sau càng, hiển nhiên rất khó nghe.

Ta cũng không thèm nghe nữa. Mỗi ngày ta nằm trên giường không dậy nổi. Nếu có đại phu tới ta sẽ mặc cho bọn họ trị liệu, nhưng ta biết, trên đời này không có thuốc nào có thể chữa bệnh của ta.

Đau thương quá mức sẽ khiến tim chết lặng, nếu một người đã một lòng muốn chết, còn ai có thể cứu được?

Hoàng thượng thử hết danh y trong triều nhưng ta vẫn bệnh nặng, không dậy nổi. Y liền nảy ra một ý nghĩ rất viễn vông, cho dán cáo thị, tìm kiếm quả bàn đào có thể kéo dài tuổi thọ.

Ta không biết ý nghĩ kỳ quái của y đến từ đâu, có lẽ là do duyên phận giữa ta và bàn đào!

Trong một khoảng thời gian ngắn, thuật sĩ khắp nơi đua nhau dâng đào. Đào đến từ khắp nơi trong thiên hạ, chủng loại không giống nhau, kích cỡ cũng khác biệt. Đây là lần đầu ta biết, thì ra trần gian lại có nhiều loại đào đến vậy.

Đáng tiếc chẳng có quả nào là bàn đào thật.

Mỗi một người đều khẳng khái cho rằng thứ mình mang tới là bàn đào, ta cũng không khiến ai mất hứng, chỉ cần có người dâng đào, ta sẽ cắn một miếng. Cứ như vậy, ta đã ăn hết các giống đào trong thiên hạ.

Thanh Điều lại xuống trần lần nữa. Nó lặng lẽ bay tới bên cạnh ta, miệng thốt ra tiếng người: “Song Thành, Kim Mẫu nương nương hỏi cô, hạt bàn đào kia có nảy mầm không?”

Ta lắc đầu: “Ta không thể trồng được bàn đào.”

Nó nói: “Song Thành, cô còn chưa tỉnh ngộ sao? Lẽ nào duyên trần này khó dứt như thế?”

Ta cười, “Nếu cắt đứt đoạn trần duyên này, ta sẽ không còn là Đồng Song Thành nữa.”

Ngay cả Thanh Điều cũng lắc đầu thở dài: “Nếu cô muốn quay về đạo môn tu luyện lần nữa, nương nương có thể dẫn dắt cô.”

Ta không nhận được cười, quay về đạo môn, tu luyện lần nữa? Tiếp tục kiếp sống không bao giờ ngừng đó sao? Ta nói: “Về bẩm báo với nương nương, cả đời này Song Thành sẽ không tu luyện nữa.”

Thanh Điều vỗ cánh bay lên, quay mấy vòng trên đầu ta, “Song Thành! Tỉnh ngộ đi! Tình như mây bay, hận tựa sương sớm, đau khổ quẩn quýt si mê, đến bao giờ mới hết? Cô vốn là tiên tử tiêu dao không vướng trần thế, sao giờ lại u mê không tỉnh như vậy?”

Ta im lặng không nói, thần tiên thật sự tiêu dao sao? Hay là chỉ lựa chọn làm như không thấy mà thôi?

Một ngày sau, lại có người tới bóc hoàng băng.

16. Chương 16

[16]

Đám cung nữ vội vàng chạy tới báo: “Là Đông Phương đại phu, Đông Phương đại phu đã bóc hoàng băng rồi.”

Từ nét mặt mừng rỡ của các nàng không khó nhìn ra sự mong ngóng tha thiết của họ đối với tin đồn. Trong cuộc sống tịch mịch chốn cung đình, tin đồn giống như một vị thuốc hay, khiến các nàng có lại động lực sống và những cảm xúc mạnh mẽ.

Ta miễn cưỡng rời khỏi giường, ta không muốn hấn nhìn thấy ta lúc hấp hối.

Trước khi Đông Phương Sóc tiến cung, ta ngồi trước gương trang điểm thật cẩn thận. Màu son che lại hai gò má xám trắng, ta cố ý vẽ lên trán một đóa hoa đào màu hồng phấn, cứ như vậy, người trong gương, còn hơn cả thiên tiên.

Huống chi ta vốn là thiên tiên.

Hấn vén rèm tiến vào, ta quay đầu lại, ánh mắt chúng ta nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Về mặt hấn có vẻ phức tạp, “Ta đã tìm nàng rất lâu, không ngờ nàng lại ở chỗ này.”

Ta cười quyến rũ, cả đời này ta chưa bao giờ cười như vậy. Đạo cô nói năng phải thận trọng, dù có cười cũng phải cười tựa gió nhẹ mây bay. Nhưng lúc này ta cố sức cười cho thật yêu mị, đó là thiên tính của nữ tử, không cần học cũng làm được.

“Ta gặp hoàng thượng, hấn mang ta vào cung.”

Sắc mặt hấn lập tức ảm đạm, “Hấn mang nàng vào cung?”

Ta vuốt vuốt lọn tóc buông xuống bên tai. Để che giấu một nửa chỗ tóc đã rụng xuống, ta cài lên đầu rất nhiều trâm hoa, “Hoàng thượng muốn phong ta là hoàng hậu, ta đã đồng ý rồi.”

“Hoàng hậu?!” Hấn vô cùng giận dữ, “Nàng có thể làm hoàng hậu ư? Nàng đã quên mình là tiên tử rồi sao?”

Ta kéo ống tay áo, đưa cánh tay trắng nõn về phía hấn: “Ta không còn là thần tiên nữa rồi. Người xem, thủ cung sa cũng không còn.”

Hấn không dám tin nhìn xuống cánh tay ta, lửa giận trong mắt gần như muốn trào ra. Hấn nắm chặt cánh tay ta: “Không ngờ ngay cả tiên tử nàng cũng không thêm làm.”

Cánh tay bị hấn bắt lấy đau đến tận xương, ý cười của ta vẫn không giảm: “Không sai, ta không muốn làm tiên nữa.”

Hấn nhìn ta chằm chằm. Ta biết cơn tức giận của hấn chủ yếu cũng không phải vì ta thất trinh, mà là vì hấn ghen tị. Nghìn năm trước hay là nghìn năm sau, ta vẫn không thể buông bỏ thân phận tiên tử vì hấn nhưng ta lại vì một nam tử khác mà tùy tiện buông bỏ.

Hấn gần từng tiếng: “Tiện nhân!”

Hấn dùng lực đẩy ta ra, không thêm để ý nữa mà bỏ đi.

Ta nặng nề ngã vào bức tường đằng sau. Hấn không biết trên người hấn đã có sức lực của thần tiên, còn ta thì còn yếu ớt hơn cả người bệnh. Ta ngã xuống đất, dùng hết toàn lực muốn bò dậy nhưng vừa hé miệng đã phun ra một ngụm máu tươi.

Ta biết mình sắp chết.

Ta lẳng lặng nằm trên đất, nghe âm thanh dưới đất.

Có vài tiếng bước chân nhỏ từ ngoài cửa truyền đến, nếu ta lớn tiếng gọi thì sẽ có người đi vào ngay. Nhưng ta không hề thốt ra tiếng nào. Càng lúc máu tươi tràn ra khỏi miệng càng nhiều, ta không biết đó là do ta đã suy nhược lắm rồi hay là vì cái đẩy của hấn.

Nhưng thế nào cũng được, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Tiếng bước chân hoảng loạn chạy trở về, có người ôm lấy ta. Ta quay đầu thì bắt gặp đôi mắt đau thương muốn chết của hắn.

Ta nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, tựa như lần đầu gặp gỡ.

Hắn nói: “Tại sao?”

Ta cười cười, không muốn giải thích: “Mang ta quay về rừng đào đi!”

Hắn gật đầu, ôm lấy ta bước ra ngoài.

Đám cung nhân thưa thốt cố gắng ngăn trở, hô bên tai ta: “Đông Phương đại phu, ngài muốn đem Đồng phu nhân đi đâu?”

Bỗng nhiên hắn dừng lại, nhìn chằm chằm vào cung nhân kia: “Nàng ấy không phải là Đồng phu nhân, nàng tên Song Thành.”

Cung nhân kinh ngạc, không kịp được lui về phía sau.

Hắn ôm ta tiếp tục bước, dễ dàng rời khỏi cung Trường Dương.

Hắn không thuê xe, ôm ta bước về phía Tây hồ. Hắn dần sử dụng được thần thông, không bao lâu đã về tới rừng đào.

Hắn nói: “Song Thành, bàn đào nảy mầm rồi.”

Ta khẽ than, từ chối cho ý kiến.

Hai người chúng ta dựa vào nhau ngồi trước đồng đất be bé đó, một mầm non xanh nhạt mọc ra từ đất. Mầm non vẫn còn rất yếu, nhưng cũng đã là một sinh mệnh mới rồi.

Hắn nói: “Song Thành, bàn đào rồi sẽ ra hoa kết quả. Nàng ăn bàn đào vào sẽ không phải chết nữa.”

Ta cười, là nụ cười thật sự. Ta tựa trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập của hắn. Kiếp sau, ta sẽ ở đâu đây?

Hắn cố chấp nói: “Song Thành, ta sẽ đợi tới khi bàn đào nở hoa. Ta nhất định sẽ đợi được ngày đó.”

Ta nhắm mắt lại, thần linh ở cửu thiên thập địa, nếu các ngài nghe được tiếng của ta, xin các ngài hãy để hắn quên đi. Bàn đào có thể ra hoa kết quả hay không hoàn toàn không quan trọng, ta không muốn sinh mệnh của hắn lại dùng để chờ đợi một ngày hoa nở.

Vậy nên, tâm nguyện cuối cùng của ta chính là thỉnh cầu cây bàn đào kia mãi mãi không ra hoa. Mà hắn cũng có thể quên ta đi, trở thành một thần tiên không có tình yêu.

17. Chương 17

[17]

Thái Sơn ở Đông Nhạc.

Trước mặt Đông Nhạc Đại đế bày đầy những bùa chú viết từ máu, trên lá bùa chỉ có một câu: xin hãy dẫn Đông Phương Sóc thành tiên!

Đông Nhạc Đại đế cầm từng lá bùa lên nhìn, cuối cùng hỏi: “Đông Phương Sóc này rốt cuộc là người phương nào?”

Quan lại trả lời: “Là kiếp sau của một con thạch sùng yêu, nhưng lại chiếm được nguyên âm của Đào Hoa tiên tử.”

Đại Đế lắc đầu thở dài: “Lại là tình duyên khó dứt sao?”

Ông ta nhìn về hạ giới một chút, nhìn thấy người thanh niên đang ngồi bên Tây hồ kia: “Vậy cứ để như mong muốn của Đào Hoa tiên tử, dẫn hắn thành tiên đi!”

Một vị Thần quân phụng mệnh đi, hần nhìn thấy cây bàn đào nho nhỏ trong rừng đào. Hần tấm tắc khen, bàn đào là thần vật độc nhất vô nhị, không ngờ cũng có thể sinh trưởng dưới nhân gian.

Thanh niên tên Đông Phương Sóc kia vẫn ngồi trước cây bàn đào, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cây bàn đào giống như đã đem hết sinh mệnh đặt vào cái cây vậy.

Thần quân gọi tên người kia: “Đông Phương Sóc! Đông Phương Sóc!”

Gã ngẩng đầu liếc Thần quân một cái: “Có chuyện gì?”

Thần quân đáp: “Người đang làm gì vậy?”

Đông Phương Sóc lại quay đầu nhìn cây non nhỏ kia: “Chờ bàn đào nở hoa.”

Thần quân cười ha hả: “Người có biết bao lâu bàn đào mới ra hoa không?”

Đông Phương Sóc gật đầu: “Ta biết, một nghìn năm sau.”

Thần quân nghĩ thì ra gã cũng biết bàn đào phải một nghìn năm mới nở hoa, hần nói: “Ta phụng mệnh Đông Nhạc Đại đế tới dẫn người thành tiên.”

Đông Phương Sóc cười cười, thần nhiên đáp: “Ta không muốn thành tiên.”

Thần quân gật mình: “Người đời đều muốn làm thần tiên, đau khổ tu luyện nhưng vẫn không cách nào đắc đạo thành tiên. Ta tới đón người, sao người lại không muốn?”

Đông Phương Sóc cười giễu: “Làm tiên thì có gì tốt? Ta không muốn thành tiên, ta chỉ muốn coi giữ cây bàn đào này.”

Ánh mắt của Thần quân rơi xuống cây non nhỏ kia lần nữa, “Người có biết, nếu người không phải thần tiên, qua vài chục năm nữa người sẽ chết, vậy làm sao người đợi được tới khi bàn đào ra hoa?”

Ý châm biếm trên mặt Đông Phương Sóc càng đậm: “Chết rồi còn có kiếp sau, chết nữa thì còn kiếp sau nữa. Chỉ cần linh hồn ta không chết, ta vẫn sẽ đợi cho tới khi bàn đào ra hoa.”

Thần quân kinh ngạc, có lẽ người này đã điên rồi: “Người thực sự không muốn trở thành thần tiên sao?”

Đông Phương Sóc lười trả lời lần nữa, im lặng không đáp.

Thần quân đợi hồi lâu, trước nay hần được người chờ sùng bái thờ phụng, chưa có ai lại dám lạnh lùng với hần như vậy. Hần cảm phần rời đi, lòng thầm, đúng là đồ không biết lí lẽ, một người như vậy, sao có thể dẫn hần thành tiên được?

Hần đem sự thật bẩm báo lại cho Đông Nhạc Đế quân. Đại đế ngậm ngùi thở dài, có lẽ không làm tiên cũng là một lựa chọn rất tốt.

18. Chương 18

[18]

Lại qua một ngàn năm nữa.

Rừng đào bên Tây hồ đã trở thành quá khứ theo năm tháng. Không ai biết liệu gốc bàn đào đó có thực sự lớn lên không, lại càng không biết bàn đào có ra hoa không.

Bây giờ, Đại Tổng đã lập. Hoàng đế Triệu Quang Nghĩa nam chinh bắc chiến, liên tục lập công lớn. Giang sơn Đại Tổng có hơn phân nửa là do hần đánh hạ.

Có điều Nam Đường cũng Bắc Hán vẫn không chịu hàng phục, đây quả là một mối họa từ bên trong.

Hần là tướng quân anh tuấn trẻ tuổi, bình thường hay mặc áo trắng cưỡi ngựa trắng nên được người đời xưng là Bạch Bào tướng quân.

Đầu tháng ba, vào tiết Hàn thực, hần một người một ngựa chạy ra khỏi cửa, chẳng qua là muốn tới ngoại ô thúc ngựa chạy băng băng mà thôi. Mọi người đều đang đập thanh, trên bầu trời có rất nhiều con diều.

Hắn chợt thấy một đội ngựa xe, từ cửa thành chậm rãi tiến vào, dẫn đầu đội chính là đại tướng dưới trướng hắn.

Tướng quân kia vừa nhìn thấy hắn thì lập tức xuống ngựa hành lễ. Hắn phát tay, nhìn về phía xe ngựa đằng sau. Có tới hơn mười chiếc xe ngựa! Tất cả đều rất lộng lẫy, đều làm từ gỗ tử đàn người Tống không dùng tới. Dùng gỗ như vậy để làm xe ngựa không khỏi quá xa xỉ rồi.

Hắn hỏi: “Đó là ai vậy?”

Viên tướng cười đáp: “Sao vương gia lại đã quên rồi, đó là hoàng thân đã đầu hàng của nước Thục. Vương gia diệt nước Thục xong còn vội vàng quay về Biện Lương, để thần áp giải phía sau.”

Lúc này hắn mới nhớ ra, thì ra đó là Mạnh Sưởng và đám phi tần của hắn.

Hắn kéo ngựa sang một bên, tránh khỏi đường chính: “Dẫn về gặp hoàng huynh đi!”

Hơn mười cỗ xe ngựa đi qua trước mắt hắn, rèm cửa của một chiếc được người nhẹ nhàng vén lên. Một khuôn mặt xinh đẹp tựa hoa đào chợt nhoáng qua trước mắt hắn.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, xe ngựa đã đi qua rồi. Hắn hỏi viên tướng kia: “Người ngồi trên xe này là ai?”

Tướng quân đáp: “Đó là Hoa Nhị phu nhân, phi tử được sủng ái nhất ở nước Thục. Ngay cả hoàng thượng cũng đã nghe tới mỹ danh của nàng, nên từng hạ mật chỉ, đưa nàng vào thẳng hậu cung.”

Hắn giật mình, đó là người hoàng huynh muốn.

Hắn chợt thất vọng, nữ tử kia, không chỉ là xinh đẹp, có cảm giác giống như kiếp trước đã gặp qua rồi.

Hắn kinh ngạc đứng ở đầu đường thành Biện Lương, lòng do dự không quyết. Từ nhỏ hắn đã được huynh trưởng nuôi lớn, huynh trưởng trong lòng hắn cũng giống như phụ thân. Hắn chưa từng tranh giành cái gì với huynh trưởng, ngôi vị hoàng đế cũng thế, mà nữ nhân thì cũng nên thế.

Nhưng nữ tử kia, dù mới chỉ thoáng nhìn qua, nàng đã đi vào lòng hắn rồi.

Hắn thở một hơi thật dài, ngẩng đầu lên. Mây trắng trên trời nhẹ trôi, những con diều đứt dây chở đầy tâm sự của con người trôi giạt ra bốn phương.

Hắn hơi lão đạo, muốn buông tay nhưng rồi lại không muốn.

Hắn bỗng nhớ tới thời Đường có vị thi nhân tên Thôi Hộ từng viết một bài thơ thế này:

Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.(2)

Dịch thơ (Trần Trọng Kim)

Hôm nay năm ngoái, cửa sài,

Hoa đào ánh với mặt người đỏ tươi.

Mặt người chẳng biết đâu rồi,

Hoa đào còn đó vẫn cười gió xuân.

Hắn nghĩ tới nữ tử tựa hoa đào kia thì không khỏi lão đạo, muốn buông rồi lại không muốn!

**_*_*_*_

(1) Tạm hiểu: Sương trên lá sao tan nhanh, sương tan sớm mai lại rơi xuống, người mất một đi bao giờ về.

Đây là bài Giới lộ xuất phát từ Hán nhạc phủ, so sánh đời người với sương sớm ý nói đời người ngắn ngủi sớm tàn.

(2) Bài thơ Đề đô thành nam trang của Thôi Hộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-tien>